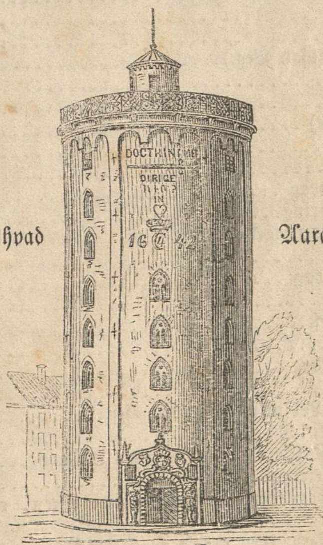
Flinchs Almanak
eller
Huuskalender
for det Aar efter Christi Fødsel
1869,
som er det første Aar efter Skudaar.

Gud raader for hvad

Aaret os skal bringe.

Koster heftet
20 Skilling
pr. 1 Expl.
Ord.

I Materie
15 Rd. 64 ß.
pr. 100 Expl.
Netto.

Udgivet og forlagt af Flinch, Klareboderne Nr. 5, 1ste Sal.
Hos ham gives, mod kontant Betaling, paa hver 4 heftede Expl. det 5te frit.

Kjøbenhavn.
Trykt hos J. H. Schultz.

Tilbageblik.

De vigtigste Tildragelser fra 1ste Juni 1867 til 1ste Juni 1868.

(Fortsættelse fra ifjor.)

1867, 9 Juni. Amtmand Kammerherre Ch. Ployen døer.
— 3 Juli. Danske Arbeidere reise til Pariserudstillingen.
— 4 Juli. Bivaanet af Kongen m. Fl. aabnes Broen over Guldborgsund (436 Al. lang) og erholder Navnet: „Christian IX's Bro".
— 8 Juli. Georg I. troloves med Olga.
— 17 Juli. Den russiske Familie med Olga kommer til Kjøbenhavn.
— 18 Juli. Oberstlieutenant J. M. Nielsen døer.
— 21 Juli. Justitsminister C. P. G. Leuning døer.
— 12 August. Franske Journalist-Deputerede ankomme til Kjøbenhavn og modtages glimrende.
— 4 Septbr. Biskop P. C. Kierkegaard bliver Kirkeminister.
— 5 Septbr. Landgreve Vilhelm til Hessen-Cassel (Dronningens Fader) døer.
— 10 Septbr. Etatsraad V. F. Tutein til Edelgave døer.
— 11 Septbr. Etatsraad C. V. Thalbitzer til Cathrineberg døer.
— 21 Septbr. Georg I. afreiser fra Kjøbenhavn.
— 6 og 7 Oct. Mindestøtte for Fred. VII. afsløres i Rudkjøbing og Maribo.
— 18 Octbr. Et catholsk Kapel indvies i Odense.
— 27 Octbr. Georg I. formæles i Petersborg.
— 31 Octbr. Generallieutenant C. Høegh Guldberg døer.
— 1 Novbr. St. Knuds catholske Kapel indvies i Ny-Kongensgade.
— 1 Novbr. Van Dockum afgaaer og Suenson udnævnes til Marineminister.
— 9 Novbr. Sigvard Lund, Føreren af „Heimdal" ved Helgoland, døer.
— 20 Novbr. Etatsraad N. D. A. Ræder, forhen Borgemester i Horsens, døer.
— 6 Decbr. Folkevisedigteren A. Recke døer.
— 20 Decbr. Den gamle Mekanikus og Dbmd. O. J. Winstrup døer, 85½ Aar gammel.
— 22 Decbr. Dr. phil. Jacob J. Dampe døer.
1868, 2 Febr. Rector Professor Ch. F. Ingerslev døer i Aarhuus.
— 14 Febr. Portraitmaler og Lithograf E. D. Bærentzen døer.
— 3 Marts. Justitsr. Universitets-Qvæstor C. O. Frydensberg døer.
— 6 Marts. Biskop Kierkegaard afgaaer som Kirkeminister; Fonnesbech overtager midlertidig Posten.
— 10 Marts. Billedhugger Prof. Herman V. Bissen døer.
— 14 Marts. Kronprindsen reiser i Besøg til Grækenland.
— 15 Marts. Provst A. S. Hansen udnævnes til Kirkeminister.
— 11 April. Generallieutenant C. Bruhn, forhen Chef for Kjøbenhavns Borgervæbning, døer.
— 22 April. Digteren C. P. Borgaard døer.
— 11 Mai. Botanisk Gartner, R. af Dbr. A. Weilbach døer.
— 13—14 Mai. Etatsraad Professor Dr. med. S. A. V. Stein døer.
— 18 Mai. Storfyrstinde Marie Feodorowna, Prindsesse Dagmar nedkommer med en Søn.
— 23 Mai. Etatsraad, agronomisk Forfatter Adolph Valentiner til Gjeddesdal døer.

Nye Tanker, nye Ord,
Nye Ønsker Nytaarsmorgen! —
Ak, hvad er vel Nyt paa Jord? —
Glæden ei, end mindre — Sorgen!

Er det Nyt, at ei vi kom
Til vor Ret, skjøndt Fyrster svore?
Er det Nyt: Den taber, som
Spiser Kirsebær med Store?

Er det Nyt, at Krig og Mord
Ei med Nytaarsaften ender,
At den skjønne Moder Jord
Har i Sønnerne kun Fjender?

Er det Nyt, at Dødens Drot
Trods vor Bøn os Kjært fravrister?
Er det Nyt, at Savn og Sot
Tidt ei kom, hvor Hjertet brister? —

Vel! da Nyt ei findes her,
Lad os ved det Gamle blive
Og foruden Rosenskjær
Simpelt jevnt vort Ønske skrive:

Alt hvad hændes skal i Aar,
Derfor raade Gud alene;
Han ei Haanden af os slaaer,
Giver os for Brød ei Stene! —

Claudius Rosenhoff.

Guds Vink.

Mungo Park, den berømte Reisende i Afrika, havde en smertefuld Dag. Han var alene, udmattet, fortvivlet, han troede sig fortabt. Han laa paa Jorden i en glødende Ørken, tænkte, at han skulde opgive Aanden langt borte fra sin ømme Moder og alle sine Kjære, da han i det næsten tørre Græs saae en lille Anemone, der fuld af Friskhed og Ynde var skudt op af denne forbrændte og øde Jord. Ved Synet af Blomsten blev han øieblikkelig heftig bevæget, han erindrede sig nu, at der i Himlen er en almægtig, allestedsnærværende, algod Skaber, hvis Gjerninger forkynde hans Storhed og Trofasthed endog i Afrikas brændende Ørkener. Da udgød han Taarer, fattede atter Mod, reiste sig og blev frelst.

Offre og elske.

Det er som oftest ganske let,
At offre sig for Kjære;
Men elske dem, og elske ret,
Er vanskeligt at lære.

Om Klintekonger og Bjergaander.

Det flade Øland Danmark, hvor — som Grundtvig synger: — „Bjerg kun er Bakke", har dog ikke blot „Skatte og Grøn-Høi" at fremvise; men hist og her har det ogsaa Klinter. Hver af disse har ovenikjøbet sin Konge, saa at der idetmindste gives tre Klintekonger, nemlig paa Stevns, paa Møen og paa Bornholm; hvilken sidste rigtignok boer under Jorden, men dog ved given Leilighed lader sig høre med Piber og Trommer, især naar der er Krig ivente. Endnu en fjerde Konge har Sagnet indsat i de østersøiske Lande, nemlig paa Rygen. Han hedder Grap, og Majestæterne paa Stevns og paa Møen ere hans Dødsfjender, hvisaarsag han staaer saa langt borte og speider over Havet, om han seer dem komme. Forresten holder Klintekongen bestandig Vagt paa Klinten og tager den vel i Vare; derfor kan den ei heller indtages. Møens Konge har ogsaa en deilig Dronning, der boer paa „Dronningstolen". Ikke langt herfra staaer hendes Scepter „Dronningspiret", i Almindelighed kaldet „Sommerspiret".

Hvad der charakteriserer disse Konger er den Omstændighed, at de ikke retvel taale nogen anden Konge paa deres Enemærker. Om Stevns Konge veed man — bl. A. af „Elverhøi", — at Christian den Fjerde dog trodsede ham, reiste modig til Stevns og afsatte ham. Ellekongen paa Bornholm tillader ikke, at nogen verdslig Konge opholder sig der paa Øen mere end 3 Nætter.

Bjerglandenes Beboere have ogsaa kaaret Konger, Aander og Herskere over visse Bjerge eller Bjergstrækninger, saasom Titan, Samiel, Belzebub selv (Bloksbjerget) o. s. v. Navnkundigst i saa Henseende er dog den lunefulde Bjergaand Rübezahl, der, ifølge Sagnene, regerer i Riesengebirge (ved Bøhmen), og — efter som han er i Humør til — snart viser sig som en godmodig og velgjørende Ven for hine Egnes Beboere, snart igjen, naar det stikker ham, driller dem paa allehaande Maader. — Man har nylig fundet et Par hidtil ikke meget bekjendte Sagn om ham; hvoraf det ene meddeles her.

* * *

Tre Studenter vandrede engang over Bjergene og talte underveis om, at det kunde være ret morsomt at møde Rübezahl, om hvem de havde hørt saa Meget fortælle. Ikke længe derefter, sluttede en Jæger sig til dem, og vandt snart ved sit muntre Væsen Tillid. Men Jægeren var ingen Anden, end netop Rübezahl. Da de vare naaede op til en Bjergkam paa en smuk fri

Plads, foreslog den Fremmede pludselig Studenterne at spille Kegler med sig, og bragte snart baade Kegler og Kugle tilveie. De bleve nu lidt mistroiske og vægrede sig. Men da Jægeren satte Penge ud for dem, gave de omsider Kjøb, gik ind paa Forslaget og snart slog man med største Fornøielse Allesammen Kegler paa den jevne Plads. Efter nogen Tids Forløb, henimod Middag, formanede han dem til skyndsomst at gaae ned af Bjerget, for at ikke en Ulykke skulde ramme dem. Førend han skiltes fra

dem, forærede han Enhver en Kegle til Erindring og bød dem gjemme den i Ranslen. Men da Veien var lang og Keglerne tunge, kastede To af Studenterne deres bort, medens den Tredie tog sin hjem med i sit Logis, og da han trak den ud af Ranslen, fandt han, at den var af pure Guld. De Andre skyndte sig rigtignok nu flux tilbage og søgte om deres Kegler, men de fandt dem ikke mere.

Strøtanke.

Besværligheder ere altid behageligere i **Erindringen**, end i **Forventningen**.

Sædekornets Vidunderlighed.

Naar vi lægge en Kastanie i et Barns Haand, lægge vi det Uendelige i den. Vi lægge i hans Haand ei blot det prægtige Kastanietræ, som vil fremkomme deraf, men de Tusinders Tusinder af Kastanietræer, som fra Slægt til Slægt lige til Verdens Ende ville kunne fremgaae deraf. — Her et lille virkeligt Exempel:

For 2 à 300 Aar siden kom en berømt Reisende tilbage til Europa fra Amerika, hvor han meget havde beundret et Træ, som indtil da var ubekjendt i den saakaldte gamle Verden. Han plukkede to eller tre af dets Frugter, lagde dem i Lommen paa en ny Kjole, men glemte dem siden. Da han var kommen til Paris, skulde han en Dag have denne Kjole paa, og da han fandt sin Frugt igjen, fik han pludselig det Indfald at plante den i Gaarden. Det var Kastanier. Det næste Aar saae man et lille Kastanietræ komme frem; det blev stort, og det er fra denne Gaard, fra denne Reisendes Lomme, fra dette eneste Frø, at alle de Kastanietræer (paa Fransk le marronnier) ere komne, under hvilke Frankriges, Tydsklands og Øvreitaliens Befolkning spadserer paa Festdagene.

Gunnar.

Lystighed og Liv var der paa Høigaarden, dengang Gunnar dandsed Bryllupsdands med Else. Han var den stolteste Karl, Sognet kjendte, og vakkrere Ungmø end hende fandtes ikke i mange Miles Omkreds.

Det Bryllup maatte bringe Lykke tilgaarde, meente Folk og det meente han og hun ogsaa, thi de havde Haab og Mod og ingen Sag var det at arbeide, naar det var for Ens Elskede, man gjorde det. Men arbeide maatte de ogsaa, thi Meget var det ikke, denne lille Gaard bragte ind om Aaret, og ret gode vare Jordene ikke.

Men der var Driftighed i ham, saadan Driftighed, at der tidt kom Lidenskab med ind, naar han vilde Noget. Og her vilde han tilbunds, thi Mangel maatte hun ikke føle og tungt maatte ikke Livet ligge paa hende, hvem han villig offred hver Time og hver Tanke.

Det var i Vaaren, de gav hinanden Tro, og det var i Vaaren, at Kirken satte dem til at gaae Livet sammen. Vaarens Luftning bar Haab ind i deres Hjerter, Haab for dem som for hver Mand i hele Landsbyen. Godt vilde Aaret blive efter alle Kjendemærker, og ret, syntes de, vilde det være for dem om deres Arbeide sammen begyndte vel og i Gud.

Men rigt og godt blev det Aar ikke, hen paa Vaaren kom der Slud og Kulde og Sæden trivedes ikke vel, Misvæxt blev det, og Ulykker kom der tilmed fleer af — fattigt blev det for Gunnar, og Nøden følte han vilde snart komme.

Det tyngede ham, ikke for ham selv, men for hende, hvem ingen Bekymring maatte naa, og Uro kom der i hans Sjæl. Han syntes, at han tidt, naar han om Aftenen kom hjem fra Marken, kunde see, at der havde været Graad i hendes Øine, som hun vilde skjule; Intet sagde han, men der kom en underlig mørk Ild i hans Øie, den, der pleier at være Forløberen for Sjælens ulmende Lidenskab. — „Det gaaer ikke ret vel med Avlingen iaar,“ sagde hun en Aften til ham. „Aa nei,“ svarede han, og saae paa hende. „Vi havde tænkt det vilde føie sig bedre.“ „Vi havde saa, ja!“ „Men bedre kan det jo blive.“ „Det kan det.“ „Vi To kan vel nok taale lidt Modgang, naar vi har saameget Medgang i os selv,“ sagde hun. Gunnar saae op mod hende, tog saa sin Hat og gik ud.

Hans Vei gik til Naboens Gaard, det vidste hun ikke, og godt var det, thi den havde ikke hæderlig Ry paa sig. Naar Aftenen kom, var der mange af Landsbyens Folk, som der samledes og tidt spillede de høiere og vildere end ret var. Derhen var Gunnar

aldrig før gaaet, og forundrede blev man derfor, da han kom ind og satte sig ved Bordet. „Maa jeg spille med en Gang,“

sagde han og saae sig rundt. Og det havde Ingen imod. Saa spillede han, først ret roligt, men ud paa Natten voxede Lidenskaben. Da han gik hjem, bar han dobbelt saamange Penge med, som da han gik ud. Else spurgte ham vel, hvor han al den Tid havde været henne, men han veg afveien i sit Svar.

Siden den Aften var Gunnar en stadig Gjæst om Aftenen paa Nabogaarden, og de andre undrede sig over, at han til Slutning var bleven den vildeste Spiller. I Begyndelsen gik det godt, men siden satte han mere til, end han vandt; og havde det været trangt før, saa blev det mere nu. —

Og som Nøden lagde sig tungere og tungere, voxede Lidenskaben, vildere og vildere. Hun saae Ilden i hans Øie, hun mærkede den gjærende Vildhed i ham, men hun sagde Ingenting. Ord syntes hun nyttede her Intet, kun gjennem at handle kunde hun naae Noget. Saa søgte hun ved Fred og Mildhed, ved at gjætte hver Tanke, der laa tung i hans Sjæl at bringe Lægedom for Ondet, men jo venligere, hun blev, desto mere voxede Lidenskaben og røvede ham Dagens Fred og Nattens Søvn.

Men hver Dag, naar Aftenens Skygger kom, gik hans Gang til Nabogaarden, og hver Dag gik han mere tomhændet

derfra end han var kommen, men ogsaa mere mørk i Sind. Og hver Dag elskede han hende høiere, hver Tanke havnede i det, at gjøre det let og godt og mildt for hende. Men som Tanken blev klarere for ham, kom han længere og længere fra Maalet.

Da skete det en Dag, han havde den forrige Eftermiddag og hele Natten ikke været hjemme og Angst for ham trykkede hende, at han bleg og forvildet kom hjem, — og hun saae der laae en tung Byrde paa ham.

Der var en Stund stille, saa sagde han: „Jeg maa reise, langt, langt bort herfra.“ „O nei, lad os tale sammen, vi har tiet saalænge, det har været som der stod en ond Magt imellem os, lad os komme nær sammen, lad os trøste hinanden og hjælpes ad, saa kan vi vel bære Sorgen, hvor stor den end er; i Hjemmet er der dog bedst, her har vi levet glade som Børn, her maae vi ogsaa see Livets Alvor gaae os forbi.“ „Nei, nei, tungt er det, men bort maa jeg, reise strax uden Venten, dig har jeg sørget for, i Storstuens Dragkiste vil Du finde nok til jeg engang maaskee kan vende tilbage.“ „O nei, nei,“ bad hun saa mildt og varmt, at Bønnen hvilte centnertung paa ham.

Hun bad ham tale, sige, hvad der trykkede, saa skulde de bære det sammen; thi hun kunde ei være uden ham, og reiste han, maatte hun med; hun bad saa lokkende og saa bevægende, og han kunde ei staae imod. „Jeg har,“ sagde han, „elsket dig altid og saare stærkt. Livet syntes jeg maatte blive lyst og skjønt ved din Side, men jeg vilde og, at intet Tungt maatte hvile paa dig. Saa saae jeg som du, glad og freidig fremad — men saa kom det tunge Aar og Nød og Sorger islæng efter det. Jeg var stærk, og jeg kunde bære dem, mig tyngede det kun ringe, men du maatte ikke støde din Fod paa nogen Steen. Jeg arbeidede og arbeidede, men kun lidt vilde det frugte, — og saa kom jeg til Spillet for ad den Vei at faae nok til at frede om dig. Ilde gik det da, og nu — tynger Forbrydelsen og Frygten for den menneskelige Retfærdighed paa min Sjæl; derfor maa jeg bort, langt bort, — kan du, Else, tilgive mig min Brøde.“ Under hans Tale græd hun og var i Bevægelse, men nu, da han havde endt, laae hun ved hans Bryst.

Den næste Dag stod Gunnars Gaard tom. Han og Else var forsvunden og Intet fik man dengang at vide om dem; først

mange Aar senere bragte en Mand fra Landsbyen, som vendte hjem fra Amerika, Bud om dem.

Derhen vare de flygtede; trofast havde hun fulgt ham og trofast deelt hans Sorg med ham. Hende var det nu, hvis Tanke stundede mod at skaffe ham Ro, den, han aldrig kunde finde. Dobbelt var Sorgen og Skylden bleven nu, thi med Lidenskaben for hendes Lykke forbandt sig Samvittighedens nagende Kval, og det slettеste Menneske syntes han sig selv. Ingen Hvile fandt hans Tanke, ingen Fred hans tyngede Sjæl, og var Nøden haard derhjemme, saa kom den haardere nu. Den Straf, at see hende lide, den var tungere for ham end Menneskets, og den kunde han ikke bære, Lidenskaben undergravede hans Liv, og kun to Somre var der gaaet, saa fandt han Fred i det fremmede Land, Dødens Fred.

Hoffs Maltextrakt.

Offentligt Vidnesbyrd.

Saaledes saae han ud da han besluttede sig til at bruge Hoffs Maltmixtur.

Saaledes saae han ud, da han havde drukket 200 Flasker. Han overvandt alle berømte engelske Boxere og tjente en Formue af 100,000 Pund Sterling.

Fra Kastellet.

Af Anton Nielsen.

Der var Session i Kallundborg. Ude paa Gaden, foran Raadhuset, stod en Flok Bønderfolk, som stirrede længselfuldt henimod Raadhusets Dør. Saa gik de lidt frem og tilbage, saa saae de paa Klokken, saa gjorde de en utaalmodig Bemærkning og saae igjen til Døren — ja, Ventetiden er rigtignok lang. Det var nemlig Fædrene til alle de unge Karle, som var inde paa Sessionen, nu gik de og længtes efter at vide, hvad Skjæbne deres Sønner skulde faae. Saa, nu buldrede det voldsomt paa Trapperne inde i Raadhuset, og Mændene ilede hen til Døren. Nu kom de Unge springende og leende ud, og hver søgte hen til sin Fader for at fortælle hvordan det var gaaet ham. Alle Slags Udraab, af Forundring, Sorg eller Glæde, hørtes fra den tætte Klynge. De udskrevne Karle tog nu hverandre i Hænderne og gik i Smaaflokke ned igjennem Gaden. De sang og jublede, for de var saa glade over, at de duede til at forsvare Fædrelandet. Men bagefter dem listede sig nogle andre Karle, ganske stille og fortabte, det var dem, som var blevne kasserede for en eller anden Legemssvaghed. Naa, de Unge fik jo ikke Lov til at spadsere ret længe i Kallundborg den Dag, deres Fædre kom og fortalte dem, at der var spændt for; thi de vidste jo nok, at i Hjemmet der var ogsaa nogle, som længtes. Vi følger da saa en af de ny Soldater hjem til hans Moder. Da Vognen svingede ind i Byen, kunde de see hun stod i Porten og tittede efter dem; og de havde knap standset, inden hun spurgte:

„Naa, hvordan er det saa gaaet Dig, Povl?"

„Det er gaaet mig godt, Moder, jeg er bleven Soldat."

„Har Du faaet et høit Nummer?"

„Ja, jeg har faaet Nr. 35."

„Aa Gud, saa bliver Du ikke fri!"

„Nei, det vilde jeg ogsaa nødig, men allernødigst vilde jeg dog være „Dunk" — for hvad mener I, Peder Jensens den fine Søn, han blev saamænd ikke andet end Dunk. Det er tungt for saadan En, som vil være mere end os andre."

„Men hvad blev Du da selv?"

„Jeg — jeg blev Ingenieur."

„Ja, hvad er det?"

„Det er dem, som anlægger Batterier, Volde og Grave."

„Aa, saa kommer Du dog ikke ret meget i Ilden."

„Ja, den Dag og den Sorg, Moder! Jeg var saa bange at jeg skulde blevet Dunk, fordi den Finger var kroget som jeg skar paa Hakkelsekniven; og Doktoren saae ogsaa noget paa ham,

uten da han fik Øie paa mine brede Skuldre, saa raabte han: Ingenieur! og glad blev jeg."

„Men meldte Du da ikke, at Du havde vredet Din Arm?"

„Nei, det kunde jeg jo ikke være bekjendt."

„Hvorfor?"

„Nei, for saa havde jeg jo ogsaa kommet til at fortælle dem, at det var i et Snuptag jeg fik forvredet Armen. Og for det Øvrige, saa er jo den Arm nu ligesaa god som den anden."

„Ja, I unge Knægte, I tænker kun paa Jer selv og aldrig paa de Gamle."

„Jo, det er netop Jer vi tænker paa, for vi vil ikke have at Tydskerne skal komme herind, og gjøre Jer Fortræd:

Til Peer og til Povl
han siger: Du bis faul!

Kan vi ikke sagtens være glade over, at vi er dygtige til at forsvare vort gamle Danmark, for deri er jo alt hvad vi har kjært her paa Jorden. — Aa, Du kan tro, Moder, jeg skal gjøre mig saadan en Umage for at lære Exercitsen! Og naar jeg saa faaer udlært, saa skal jeg komme hjem og vise Dig min nye Mundering og skuldre og præsentere for Dig."

„Ja, Du er en rigtig Halvtosse, troer Du at Du faaer Lov til at faae Geværet med hjem?"

„Aa, saa kan jeg da sagtens faae en gammel, rusten Skyder til at vise mine Kunster med."

„Ja, Du faaer nok noget andet at vide. Den Gang jeg var Kastelsjæger, saa vankede der Prygl som tørt Brød," sagde Faderen.

„Men nu maa de jo ikke slaae Soldaterne."

„Ja den Historie kjender vi nok! Det maatte de heller ikke den Gang, men Underofficererne, de mødte dog mageligt med deres Hasselkjæppe i Geværløbene, og naar vi saa kom afsides, hvor ingen Civile kunde see det, saa kom Kjæppene for en Dag og paa Nakken af os."

„Ja, det er saa længe siden. Men nu er der jo Frihed i Landet og saa kan de da ikke behandle noget Menneske saadan. — Bare vi snart kunde komme ind."

„Aa, det naaer Du tidsnok, Povl," sagde Faderen. Og saa talte de ikke mere om den Ting for det Første.

Kjender I den lille Soldaterby inde ved Kjøbenhavn? Husene staaer i lange, lige Geledder, lige høie, lige brede med eens Udseende i alle Maader. De røre sig aldrig ud af Stedet, ligesom om der var kommanderet „Ret!" Intet gammelt, raadent

Huus tør falde ned, ja ikke engang et Vindue tør aabne sig, førend der bliver kommanderet „Rør!“, men hvert evige Huus er ogsaa en Kaserne, undtagen Kirken; men selv denne smager betydeligt af Kasernestilen, synes da jeg. Der er ikke Tale om Værtshuse, Kramboder eller Familiehuse; heller aldrig seer man Kvinder eller Børn paa de snorlige Gader; hvad skulde de ogsaa der, de kan jo ikke staae „Ret“. Man seer heller ingen Leg, uden den med de blanke Vaaben. Nei Soldater og Soldater og Soldater, stive som Pinde, det er alle de Slags man møder, paa Gaden, i Husene eller i Kirken. Og dog holder de nok saa fromt „Bøn“ herude hver Aften, men det er rigtignok med Trompetens Toner. Her i Kastellet gik en Dag ifjor Sommer en Bonde med sin Kone. De stirrede som om de nylig havde faaet Øine, endskjøndt der ikke var det allermindste Mærkværdige at see. For naar man har seet een Kaserne saa har man jo seet dem alle, og naar man har seet een Soldat, saa har man jo ogsaa seet dem alle; det vil da sige, naar man ikke seer altfor nøie til. Men det gjorde nu disse Folk. De gik Byen igjennem og hen til Hovedvagten, hvor de gjorde Skildvagten for Gevær et Spørgsmaal. Denne kaldte en forbigaaende Ingenieur til sig og fik ham til at følge dem op paa Volden. Naa, her var da endelig noget at see. Der stod de deilige, grønne Træer og dannede saadan en tæt Løvhal, der strax forfriskede Sindet saa snart man traadte derind. Der laae det klare, blaa Hav med sine talrige Masteskove og vaiende Flag, der laae Trekroner og de andre Søfæstninger som nogle uhyre Pandserskibe. De reisende Folk saae imidlertid ikke paa den smukke Udsigt, de fulgte trolig deres Veiviser i Hælene, men nu standsede han og pegede, idet han sagde: „Der er Povl iblandt dem. Her kan I staae og see paa dem til de bliver færdige; det varer nok ikke ret længe.“ Saa gik han. Nede bag Volden, paa en lille Exerceerplads stod et Par Afdelinger Ingenieurer, som havde Gymnastik. De var i hvide Lærredsklæder og var ved at springe over Snoren. Den Underofficeer, som kommanderede den nærmeste Afdeling, var baade at see og at høre paa som en Dreng paa fjorten Aar. Soldaterne gik nu en for en henimod Snoren, sprang og vendte sig derpaa og gik i Række tilbage paa deres Plads. Befalingsmanden stillede sig saaledes, at Rækken maatte passere tæt forbi ham. Da de sex første Karle var kommet forbi ham, standsede han de Øvrige og sagde til den Syvende: „Hvordan var det De sprang?“ Derpaa gav han et Hop til og slog Karlen et Ørefigen; nok et Hop, saa fik han en paa den anden Side. „Gaae!“ befalede han. Nu gik de, men snart stoppede han Rækken paany og sagde: „Her er igjen et Asen som jeg skal have fat i.“ Saa vankede

der Klaps igjen. Og det gik nu saa uhyre nemt for ham, baade med Springet og Ørefigenet; det kom formodentlig af den store Øvelse. Bonden og hans Kone stod og saae opmærksomt til.

„Jeg troer ikke vor Povl er med," sagde Kvinden.

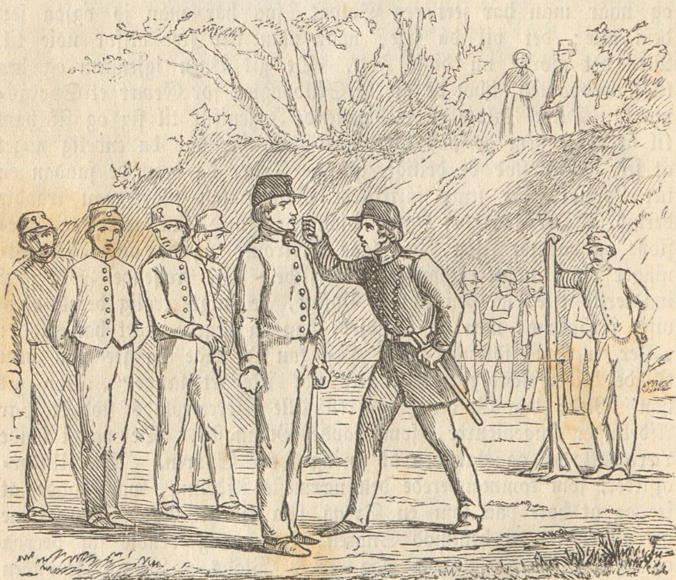
„Jo, det er han nok, men vi har ikke seet dem allesammen endnu," svarede Manden.

„Men Peder, jeg synes dog ogsaa det er farligt, at de store Mennesker skal have paa Kassen, ligesom Børn."

„Aa, hvad skal man sige om det. De vil vel sagtens ikke gjøre sig Umage. — Saa, nu er der en, som skal have Smæk igjen!"

„Nei, det er bestemt vor Povl, er det?"

Men inden Faderen kunde faae svart, havde Povl faaet den bekjendte kjærlige Tilretteviisning.

„Nei, det er s'gu dog lovlig galt!" sagde Manden.

„Det er rigtignok ogsaa en Skam! Nei see, hvor Povl blev rød i Hovedet. — Uh, han knytter Næven! Ja, det var saamænd heller ikke formeget, at slaae saadan et Skarn lige i Næse og Mund!"

„Ja, men det kan jo slet ikke gaae an."

Efterat hele Flokken havde passeret forbi Drengen, undskyld, jeg meente Befalingsmanden, og hver havde faaet hvad de kunde tilkomme, lod han dem marschere til Kasernen. Et Par, som havde hans særlige Unaade, maatte blive tilbage og fortsætte Springeøvelserne, under Opsigt af en Underkorporal. Troppen gik tæt forbi vore Bønderfolk men Pool saae dem ikke. De gik imidlertid bagefter og snart var de samlet med deres kjære Søn.

„Naa, hvordan har Du det saa, min Dreng?" spurgte Kvinden.

„Tak, jeg har det godt."

„Nei, det maa Du ikke sige, Pool, for hvor kan Du have det godt naar Du faaer Prygl."

„Hvor veed I at jeg faaer Prygl?" spurgte Pool og blev rød.

„Jo, vi stod oppe paa Volden og saae, at den skidt Dreng slog Dig. Vi saae ogsaa godt at Du blev gal."

„Ja, jeg har rigtignok ikke faaet paa Øret siden jeg var lille. — Det er dog ogsaa skammeligt, naar man gjør sig al mulig Flid, at man saa skal have Tærsk til."

„Kan Du nu see, Pool! jeg sagde Dig det nok i Forveien," sagde Faderen.

„Ja, man skulde melde saadan nogle Flabe, saa kom de da af med deres Snore og blev ulykkelige til. — Men det kom til at gaae ud over mig selv; for om ogsaa han aldrig kom til at befale over mig, saa kunde han nok sætte Ondt for mig hos mine andre Foresatte; for de hænger jo sammen som Ærtehalm."

„Aa, det er vel aldrig værd at tænke paa, at melde ham, for nu har Du jo strax Has paa Skoletiden, og saa bliver det jo ikke saa slemt."

„Hvordan gaaer det med Smørret, Pool, Du har vel snart ikke mere?" spurgte Moderen.

„Nei, det huler da dygtigt i Bøtten."

„Ja, nu har vi otte Pund herind til Dig, og saa har jeg ogsaa taget to Rullepølser med, af det Slags som Du kan saa godt lide."

„Tak, Moder! I kan jo følges med herop og see paa min Leilighed."

Nu gik de op ad Trapperne til Stuen hvor Sønnen laae.

„Værs'god og sæt Jer ned paa Sengen, han duner ikke paa Klæderne."

„Herregud, hvor Du ligger daarligt; der er jo ikke en eneste Fjær i hele Sengen!" sagde Moderen.

„Ja, vi ligger saamænd godt nok, og vi har heller ingen Grund til at klage i andre Henseender, naar bare ikke vi skulde behandles saa haanligt."

Nu sagde Faderen: „Hør Moder, Du kan blive lidt hos Povl, medens jeg gaaer et Ærinde hen i Byen; jeg skal nok komme at hente Dig."

Povl saae saa vidst paa Faderen, men han sagde intet.

Manden tog sin Hue og gik. Da han kom ned paa Gaden, bad han en Soldat vise sig hvor den Underofficeer boede, som nylig havde havt Gymnastik med Ingenieurer.

Da Bonden kom ind i Stuen, sad den unge Herre med en Pibe saa lang, at han kunde træde i den og udpustede store Røgskyer; hans Springfødder laae paa en anden Stol, nu havde han jo ikke Brug for dem i Øieblikket. Han nikkede fornemt til Svar paa Bondens Hilsen, hvorpaa denne begyndte:

„Jeg stod oppe paa Volden og saae De exercerede med Mandskabet."

„Saa! der maae ellers ingen Civile komme."

„Ja, kanskee der ogsaa gaaer Noget for sig som ikke Alle og Enhver maae see."

„Hvad behaver!" sagde den unge Kriger og lagde sine Springfødder ned paa Gulvet, medens han begyndte at faae nogle Trækninger i den høire Arm. „Er De kommet her for at give mig Grovheder, da skal jeg," saa bandede han, „snart besørge Dem udenfor."

„De maae ikke sige saadan Noget, for saa kan jeg ikke bare mig for at lee," sagde Manden smilende, „og det er dog ellers alvorlige Ting jeg vilde tale med Dem om. Jeg har ligesom lidt Ret til at tale med om den Ting, for jeg er Fader til en af de Karle som De mishandlede."

„Mishandlede! — Hvad for een er det?"

„Ja, det kan nu være det samme."

„Men hvad vil De da, om jeg tør spørge?"

„Jeg vilde blot spørge Dem, om De har i Sinde at blive ved at behandle Karlene saadan."

„De har Ingenting over mig at befale. — Jeg vil bede Dem om at rubbe Dem noget snart, ellers skal jeg snart faae fat i No'ne, som kan besørge Dem udenfor."

„Ja, det kan De jo gjerne, men jeg vil da sige Dem, at dersom vi ikke kan snakke os tilrette, saa gaaer jeg lige herfra og hen til Kapitainen, for at melde Dem."

Den unge Herre skiftede Farve og saae meget slukøret ud; endelig fik han dog sagt:

„Jamen De maae dog selv indrømme mig, at det er harmeligt, at man ikke kan faae dem til at gjøre det, om aldrig man viser dem det saa tidt. — Hvad skal man gjøre ved dem, naar ikke de vil gjøre sig Umage?"

„Hvis De beder Karlene om det med det Gode og de saa ikke vil gjøre sig Flid, saa er det vistnok ærgerligt, men saa har De jo ogsaa andre Maader at straffe dem paa, som De har Lov til. Men De har naturligviis kun prøvet det med Skjældsord og Slag."

„De er en uforskammet Karl!"

„Ja, jeg seer nok, at vi bliver ikke enige; det er ligesaa godt jeg gaaer strax, for min Tid er knap."

„Aa Gud, De maae dog endelig ikke gjøre mig ulykkelig. — Jeg har to gamle Forældre og jeg er deres eneste Søn."

„Ja, min Søn og de fleste andre Karle, de har ogsaa gamle Forældre, der sørger over deres Børn, naar det gaaer dem daarligt. Det har De maaskee aldrig tænkt over før."

„Men jeg slaaer dem dog aldrig saa det kan hindre dem noget."

„Naa, det mener De! Ja De har formodentlig den deilige kjøbenhavnske Tro, at det kan ikke gjøre en Bondekarl noget, at faae Ørefigen eller at blive skjældt ud for et Asen eller et Fæhoved, fordi De troer ikke at vi har Ære i Livet — men det er en forbandet Løgn. Jeg saae jo nu hvorledes min Søn rystede af Harme — ja saadan noget maae de jo have seet saatidt, uden at De har taget Dem af det. Dersom ikke De kan begribe hvorledes saadan en Behandling kan fornærme et Menneske, saa veed De heller ikke selv hvad Ære eller Skam er."

„Jeg forsikkrer Dem for, at jeg skal aldrig røre en Karl mere, eller sige et ondt Ord til nogen, det giver jeg Dem mit Ord paa."

„Ja, Deres Ord er ikke meget værd, hvis De ikke veed hvad Ære er. — Men hvis De har Hjerte i Livet, saa maae De da kunne sætte Dem i Forældrenes Sted; hvis De selv har nydt nogen Kjærlighed af Deres Forældre, saa maa De kunne tænke Dem hvorledes det vilde harme dem, hvis de saae at De fik saadan en Medfart. Og De maa da ogsaa kunne begribe, at det er baade Synd og Skam for Karlenes Skyld."

„Ja, det er urigtigt jeg har baaret mig ad, og jeg skal virkelig heller aldrig gjøre det mere."

„Naa, ja det lader jo til at det er Deres Alvor. Men for en Sikkerheds Skyld, saa vil jeg dog skrive en Klage til Kapitainen og lade min Søn faae den. Og den første Gang De begynder paa Deres gamle Udyder, saa skal Klagen strax blive afleveret, det kan De være saa sikker paa, som om det allerede var skeet."

„De kan tro jeg skal nok passe paa mig selv."

„Men prøv nu engang paa, at tale venligt til Deres Mand-

skab og bliv gode Venner med dem, saa vil jeg indestaae Dem for, baade at De faaer langt mere Fornøielse af Deres Arbeide og at Karlene bliver meget dygtigere. Og dersom De nu rigtig har sat Dem for at blive bedre, saa vil jeg ønske at Gud maae give Dem Lykke til at udføre det. Farvel!"

Nu gik Manden. Hvad han havde truet med, satte han virkelig i Værk og leverede altsaa Klagen til sin Søn. Efterat Forældrene saa havde været sammen med Povl den Dag, reiste de hjem og Sønnen var da langt bedre tilmode, end da de traf ham om Formiddagen.

Tre Uger efter fik Manden følgende Brev fra sin Søn:

Kjære Forældre!

I kan tro det har hjulpet mageløs paa Underofficeren at Fader havde ham saadan i Skole. Han er blevet saa venlig og god imod os, saa vi er kommet til at holde saameget ad ham. Iforgaars havde vi Præsentation og vor Trop var den allerbedste. Og igaar var vi allesammen henne hos en Fotograf og blev taget af; han stod midt iblandt os og lagde Armen paa min Skulder. Jeg troer virkelig det er et godt Menneske, men han har kanskee aldrig hørt eller seet noget Godt. Dersom der skulde blive Krig om Sønderjylland, saa vilde jeg da helst ønske, at jeg kom under hans Befaling.

Jeg kan vidst snart faae Permission i fem Dage, og saa skal jeg nok komme hjem og skuldre for Moder, som jeg har lovet; førend den Tid behøver I ikke at sende mig nogen Mad herind.

Nu en kjærlig Hilsen til alle gode Venner fra mig

Povl Pedersen.

Strøtanker.

Naar Verdens Misundelige styrte sig over Dig og dit Værk, da see op til Maanen. Der gaaer den sin Bane, lysende, taus og stille. Hundene gjøe op imod den, den kaster Lys i Nattens Mørke.

— Dunster stige mod Himlen, der blive de Lyn og Torden, eller de blive Regn. Dunster stige til Hovedet, der blive de Vrede og Harme, eller de blive Taarer. — Hold da din Himmel fri for Lidenskabens Dunster; din Pande være som Solen.

— Vil Du lære at foragte Gods og Æresposter, da see kun paa dem, der ere i Besiddelse af saadanne.

— Naar Bagtalelsens Braad stikker Dig, da skal Du mindes Frugterne. Det er ikke den sletteste Frugt, hvori Spurven hakker.

Gud straffer og belønner.

Skolelæreren talte for Børnene, som han pleiede, med Alvor og Salvelse; og de lyttede andægtigt til. „Gud er en nidkjær Gud, der straffer Fædrenes Misgjerninger paa Børn, paa dem i tredie, og paa dem i fjerde Led, paa dem, som hade ham, og han er den, som gjør Miskundhed i tusinde Led, mod dem, som elske ham og mod dem, som holde hans Bud.“ Han talte derom, som han pleier at tale derom; godt og tydeligt maaskee, det veed vi ikke, kun det veed vi, at blandt hans smaa Tilhørere var der idetmindste een, der misforstod ham.

Christians Fader havde ikke elsket Gud, tidligt var Synden kommen ind i hans Hjerte, og tidligt havde han feilet, men ogsaa tidligt baaret Straffen derfor. Alle Landsbyens Folk, baade Store og Smaa, foragtede ham, han havde været ovre i Kjøbenhavn, og en, der havde været der, kunde man ikke agte. Det mærkede Christian vel, og han vidste, at hans Fader ikke havde været, og maaskee heller ikke var, som han burde være, at han ikke elskede Gud, det havde han vel forstaaet.

See! det laa tungt paa det unge Sind, og det kan man ikke undre sig over. Men en sværere Byrde væltede sig ind paa ham, da han hørte Skolelæreren tale om den retfærdige og nidkjære Gud, der straffede Fædrenes Misgjerninger paa Børnene i tredie og fjerde Led, — thi saaledes forstod han Skolelærerens Tale. — Slutte maatte han altsaa, at Gud ogsaa vilde straffe ham, fordi hans Fader havde gjort Uret og hadet Gud, — og fuld af Smerte og Bekymring gik han til sin kjære Mo'er, der altid tidligere havde vidst at bringe ham Raad og Trøst.

Men dennegang var Trøsten kun ringe, trøste ham vilde hun vel saa gjerne, men klart blev det dog for den opvakte Dreng, at hun ikke kunde, og at den hævnende Straf ikke kunde væltes bort. Saa gik han atter til Skolelæreren for at hente nøiere Forklaring hos ham; thi var han end streng og alvorlig, saa holdt Børnene dog meget af ham og havde stor Agtelse for hans Ord. Og Skolelæreren talte for Christian, meget og længe, men da Barnet gik bort fra ham, saae han dog Straffen true haardt bagved endnu.

Ingen i Byen forstod, hvorfor den muntre og glade Dreng pludselig var bleven saa taus og alvorlig, alle undrede sig over, hvorfor han ikke mere deeltog i Børnenes Lege, men gik stille hen for sig selv. Ingen vidste rigtigt, hvad der feilede ham, undtagen han selv, men han vidste det ogsaa grant. Ære Gud, det gjorde han, det havde hans fromme Moder lært ham, han vidste,

at Gud var en god og kjærlig Gud, — men nu havde jo Skolelæreren sagt og den hellige Skrift med ham, at Gud straffede Fædrenes Synder paa Børnene, — var Gud saa god og kjærlig, det var den Tanke, der Dag og Nat syslede i ham og fyldte ham heelt. Det kunde, det maatte ikke være saa, det følte han, Gud vilde ikke straffe ham, fordi hans Fader havde gjort ondt, naar han selv elskede den store, almægtige Skaber, — og det vilde han, rigtig tilbunds.

Ingen kunde forstaae, hvorfor Christian var bleven saa alvorlig og stille, Ingen kunde forstaae, hvorfor de begyndte at elske den Dreng langt høiere end tilforn, og dog var det slet ikke saa svært at forstaae, thi Christian var voxet, voxet høit op i Dyd og Godhed paa samme Tid som han voxede i Begavelse og Kundskab. Ingen kunde forstaae det, men da Skolelæreren meente, at den Dreng maatte sendes til Kjøbenhavn for at lære noget rigtigt, — ja, saa fandt hele Sognet det ganske naturligt, at det hjalp ham og underholdt ham derinde.

Altid havde det været Christians Ønske at lære rigtigt meget, og da han nu var kommen til den store, forunderlige By, saa tog han ogsaa fat med Alvor og Iver; og snart blev han ogsaa en god Student. Men fremad, fremad maatte han bestandig, det følte han, opad mod Gud; ikkun ham maatte han lære, elske ham rigtigt tilbunds, og svært var det ikke, thi Gud havde jo altid været saa god og kjærlig mod ham, saa naadig og barmhjertig. — Saa læste han, lærte og lærte, og som han blev mere og mere hjemme i den hellige Skrift, syntes han ogsaa, at det blev mere og mere urimeligt det, som Skolelæreren hiin Gang havde sagt i sin Tale. Nei! Gud var god og kjærlig, algod og alkjærlig, og han var viis og retfærdig, han kunde ikke straffe Fædrenes Skyld paa dem, der elskede ham. Det tændte sig som Lys i hans Sjæl, klart og tydeligt stod det jo ogsaa i den hellige Skrift, — han straffer Fædrenes Skyld paa Børnene, men kun paa dem, som hade ham, elsker Børnene ham, da gjør han tusinde Gange vel imod dem. — Saa var det og saa maatte det være, den hævnende Straf svandt, og det blev saa uendelig lyst paa hans Vei.

Aar var der gaaet, og det var en herlig Sommerdag. Der var stort Røre i Christians gamle Fædreby — thi hele Sognet glædede sig til at høre ham, der som en dygtig Præst var vendt tilbage, og denne Dag vilde tale til dem i den nærliggende Skov.

Under Bøgens Kroner stod han, ung og smuk som i gamle Dage, og begeistret strømmede Ordene paa hans Læber. Han talte om Gud, der er en nidkjær Gud og straffer Fædrenes Skyld

paa Børnene, paa dem, som hade ham, men gjør tusinde Gange vel mod dem, der elske ham. Han talte om sig selv, frit og

uforbeholdent talte han om hele sit Liv, og da han hørte op, da vidste de alle grant, at selv om Fædrene har syndet, gjør dog Gud vel mod Børnene, naar de elske ham — det havde de seet her. Se, det vidste de alle, de følte Alle, at Gud er uendelig god og kjærlig, alle følte de det, — Christians Fader ogsaa.

Sønnens Tale havde vendt ham til Guds Rige, og han blev endnu et godt og gudhengivent Menneske. Snart vandt han Alles Agtelse igjen, og Christian følte, at nu havde Gud først gjort sin største Velgjerning imod ham, nu følte han, hvor uendelig stor Guds Godhed og Kjærlighed er, der endog belønner Børnenes Fromhed paa Fædrene.

Et miskjendt Geni!

Hvilket Menneske i hele Byen, lige oppe fra Slotsbakken ved Byens nordre Ende til Skibsbroen ved Byens søndre Ende, kjendte ikke „Spids"? Vi kunne ikke udpege et eneste, som levede i en saadan for Byens Beboere ufattelig Uvidenhed. Alle kjendte

„Spids"; Drengene forfulgte ham med Hyl og Steenkast, Huusmødrene augrebe ham med Kosteskafter og andre haandteerlige Vaaben, og de fine Damer flygtede forfærdede naar „Spids" nærmede sig; kort sagt, han var et Udskud i Byen, forfulgt, hadet, spottet, drillet og frygtet, ligesom det kunde træffe sig. Og hvem var „Spids"? Hvem Anden end Skomager Jensens aarsgamle Griis!

Nede i Søndergade ganske tæt ved Skibsbroen boede Jensen med sin bedre Halvdeel. Potteplanter blomstrede i Vinduerne til Gaden baade Sommer og Vinter, og Alt var saa net og reent derinde, saa roligt og hyggeligt, at man maatte sige til sig selv: „Her er Lykken inde!" Jensen og Kone vare ogsaa lykkelige Folk, indtil de for et halvt Aar siden kjøbte „Spids" af en Pranger paa Landet; siden den Tid havde Jensen ofte havt søvnløse Nætter, ofte tørret Sveden af sin skaldede Pande ene og alene for „Spids's" Skyld, medens hans Kone bestandig haabede at finde en Kjøber og paa den Maade blive af med den.

Hvad gjorde da „Spids"? Vi ville høre efter Samtalen ved Kaffebordet hos Madam Jensen, som havde Besøg af et Par Veninder.

„Men Gud bevar's, Madam Jensen, jeg saae jo selv, at hele Øretippen var borte paa Drengen! Han var falden isøvn, det lille Skind, og saa kommer det Asen listende og bider til, som om han var et Rovdyr istedetfor en Griis. Nu kalder Folk ham maaskee „Menneskeæderen" istedetfor „Spids"."

„Det er saamæn ligegyldigt, Madam Gram," meente Madam Jensen, „spids er han, det skal Gud vide, og spids bliver han, hvad man saa kalder ham."

„De skulde fede og slagte ham," sagde Madam Petersen, som ikke var fra denne By og derfor ikke kjendte „Spids" saa nøie.

„Aa, Gud, søde Madam Petersen," raabte Madam Gram, „der er jo fedet paa ham i et halvt Aar, uden at det har hjulpen, han er kun bleven saa langbenet som en Kameel og hele Byens Skræk."

„Hvad er der da med ham, hvad har han gjort?"

„Gjort! Han har gjort alt Muligt! Han har over hundrede Gange ødelagt sit Huus og rendt om i Byen, hvor han altid anretter en eller anden Skade. Ja, Madam Jensen, jeg siger det ikke for at fornærme; thi De gjør saamæn Alt for at holde ham inde. Seer De, Madam Petersen, nu bed han jo Øretippen af Sørensens Dreng omme i Nygade; forleden Dag var han nede i Apotheket og drak en Spandfuld Levertran og væltede to Dousin Medicinglas ned paa Gulvet, og iforgaars aad

han Frøken Lunds tre Silkegarneringer bagpaa, medens hun stod paa Gaden og talte med Fru Hansen; ikke at tale om, at jeg en Morgen fandt ham i min Hønsesti, hvor han havde været hele Natten og ædt ti smaae Kyllinger, som Madam Jensen ærligt og redeligt betalte mig, det er vist og sandt."

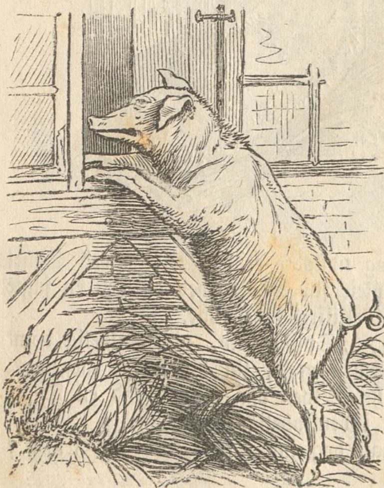
„Ja slagtes skulde han jo," sagde Madam Jensen, „men jeg gaaer bestandig og haaber, at Jensen skal faae solgt ham, det vilde være mindre Tab; thi der er saamæn ikke fire Pund Fidt i ham."

„Det vilde jo være det Bedste, men vil vist falde vanskeligt," meente Madam Gram.

„Spids" blev ikke slagtet. Han sprængte Bolt og Bure, ligesom en moderne Samson; Intet kunde binde ham, Intet modstaae ham. Han viste sig paa alle tænkelige og utænkelige Steder, hvor ingen Griis nogensinde havde viist sig, paa Lofter, i Kjældere, i Spisekamre, i Boutiker, kort sagt alle Steder, hvor man mindst anede at see ham, bestandig rolig, veltilfreds og ligegyldig for Verdens Dom.

En Morgen ganske tidligt aabnede Jensen et Vindue ud til Gaarden og saae op mod Solen — jo, der stod den og skinnede, saa det var en Lyst. Hans Kone sov endnu trygt i Sengen lige indenfor Vinduet.

„Hun skal ha'e lidt frisk Luft," tænkte Jensen og lod Vinduet staae aabent, medens han listede sig til sit Værksted for at fuldføre det Arbeide, som havde kaldt ham saa usædvanligt tidligt op. Kort efter hævede der sig et børstet Hoved med et Par svinepolidske Øine, som aabenbart tilhørte „Spids", op over Vindueskarmen, saa kom der to lange, børstede Been, en lang, tynd, børstet Krop, saa atter to lange, børstede Been og en dito børstet Hale, og „Spids" stod i Sengen ved Siden af den Intet anende Madam Jensen. Med den ham eiendommelige Besindighed, som udmærkede alle hans Bedrifter,

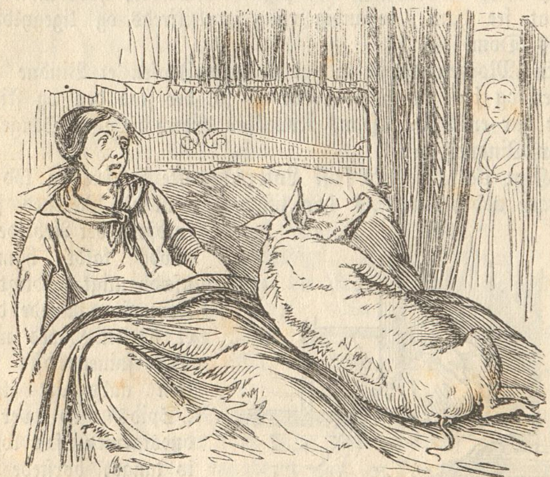

lagde han sig ned med sin Ryg mod Madamens, baskede et Par Gange med Ørene, smadskede lidt paa det og drog saa til Slutning et dybt Suk fuld af Tilfredshed med Livet.

Madam Jensen brummede lidt, men vaagnede ikke fuldstændigt, baade hun og „Spids" sov snart sødt ved hinandens Side.

En Time gled rolig hen; kun nu og da blev Stilheden afbrudt ved en sagte Grynten af „Spids", som formodentlig drømte om nye Bedrifter og nye Laurbær, da aabnedes Sovekammerdøren, og Madam Gram kom tilsyne i Nattrøie og sort Underskjørt med Torvekurven paa Armen. Ved Synet af Sengekammeraterne blev denne værdige Dame staaende som forstenet, eller, som hun senere fortalte, som om „hun havde tabt Næse og Mund", derpaa raabte hun:

„Min Gud, Madam Jensen, „Spids" ligger jo i Sengen hos Dem! Madam Jensen! Madam Jensen!"

Den Sovende foer op og udstødte et høit Skrig ved Synet af „Spids", der vedblev at pleie sin Magelighed og ved en sagte Smadsken gav tilkjende, hvor veltilfreds den var.

Madam Jensen kom op, „Spids" ud, uigjenkaldelig dømt til Døden, for nu var Madamen vred; thi hun vidste meget vel at Historien vilde være over hele Byen paa mindre end en Time, da Madam Gram havde den i venskabelig Forvaring.

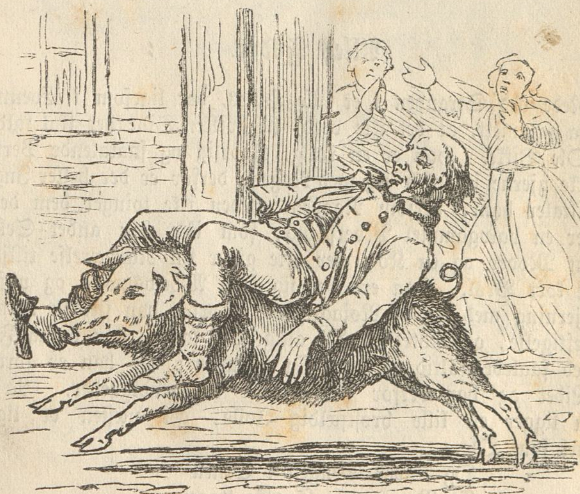
„Men hvorledes kom han dog ind, søde Madam Jensen," spurgte denne deeltagende.

„Aa, jeg lukkede Vinduet op," svarede Jensen, der var kommen til og nu stod og gned sin Pande, „og saa er Bæstet krøbet op paa de Halmknipper, som ligge udenfor Vinduet og derfra ind i Stuen."

„Han skal slagtes," bemærkede hans Kone kort, og derved blev det.

Næste Morgen lød der stor Støi inde fra Jensens Gaard; „Spids's" Stemme overdøvede alle Andres, medens den i alle mulige Tonearter protesterede mod en slig Adfærd, men Ingen agtede derpaa, undtagen et Par Smaadrenge, som stod i den aabne Port og ynkede deres gamle Kammerats sørgelige Skjæbne.

Pludselig taug „Spids", og de Andre raabte og skreg i Munden paa hverandre. Larmen standsede Folk paa Gaden — og et sælsomt Syn viste sig. Ud af Jensens Port foer et forunderligt, langbenet, børstet Dyr i strakt Gallop; paa dets Ryg, med sit skaldede Hoved henne ved Halen og de korte krumme Been krampagtigt knugede om dets Hals, sad eller rettere laae Skomager Jensen, med Fortvivlelse klamrende sig fast til de lange Børster.

Det var „Spids", som sagde sit utaknemmelige Hjem Farvel og foer ud i den vide Verden.

Tyve Alen borte laae Skibsbroen, derhen gik Reisen i en for Grisebeen utrolig Fart, da — o Skjæbne! — kom der en pommersk Bjelke iveien. „Spids" søgte at klare den ved et

Spring, men det mislykkedes, dens Knæ stødte imod, hovedkuls styrtede den forover og kastede som en sidste Hilsen fra sit uudtømmelige Lune Jensen paa Hovedet ud i Vandet efter alle Svømmekunstens Regler.

Jensen kom op igjen, men „Spids“ blev liggende — den havde vendt den Verden Ryggen, som havde saa lidet forstaaet den, som havde hadet, spottet og forfulgt den til det Sidste, som havde lønnet dens geniale Indfald med sort Utaknemmelighed — Alt havde den forladt; thi den havde i Faldet brækket den Hals, som aldrig var skabt til at stikkes.

Fred være med Dig „Spids“, Du faldt seirende!

I Byen talte man længe om „Spids“; nu først blev den forstaaet og skattet, men ak, nu var det forsilde. Drengene gik og længtes efter deres gamle Syndebuk, nu vilde de gjerne have klappet og kysset den — men ak, forsilde! „Spids“ var borte og kom aldrig igjen.

„Han var et miskjendt Geni!“ sagde Dyrlægen.

Emanuel.

Alles Fader.

Nede ved Stranden i et lille Huus, der ligesom i Eventyret „er saa gammelt, at det ikke veed, til hvilken Side det skal falde“, boer Ole Vikke. Han er en rolig, alvorlig og faatalende Person, som ikke gjerne indlader sig med Nogen, derfor er der heller Ingen, som tiltaler ham, dersom Nødvendigheden ikke tvinger dem dertil. Han er en halvgammel Pebersvend, som ikke har andet Selskab end sin Moder og en Ko, der ofte giver sin Nærværelse tilkjende ved et kort Brøl. Han ernærer sig som Arbeidsmand og udfører sin Gjerning med Ro og Nøiagtighed, hvorfor han sjelden mangler Beskjæftigelse, og indtræder det alligevel, saa er han ogsaa Fisker og veed saaledes altid at slaae sig igjennem; thi han er fornøiet med Lidet og har derfor ikke mange Nødvendigheder. Nede i Haven ligger en lille brøstfældig Jolle, der næsten er ligesaa gammel som Ole.

Og under Sengen i Stuen
Et Par gamle Træsko staaer;
Den ene har mistet Snu'en,
Den anden har faaet et Skaar.

Saaledes sang man i Byen om ham; thi Folk har altid meest travlt med det Menneske, som ikke vil have med dem at bestille. De gamle Træsko staae virkelig ogsaa under Sengen og blive holdte saa pæne og rene, som de kunne blive; thi de ere en

kjær Erindring for Ole, der aldrig betragter dem, uden at et halvtkvalt Suk stiger frem fra hans Bryst.

Det er Søndag. Kirkeklokken ringer til Gudstjeneste, og Folk strømme fra alle Kanter henimod Guds Huus; Oles Moder er ogsaa med, saa han er ene hjemme. Ilden knittrer i Kakkel-

ovnen; thi udenfor ligger Sneen paa Tagene, hvorfra kæmpemæssige Istappe hænge ned, glimrende og funklende i Solens Straaler. Ole føler sig saa underlig tilmode, gamle kjære og dog bittre Erindringer dukke frem af hans Hjertes Dyb, og det vexlende Udtryk i hans af Sorg og Kummer furede Ansigt viser, hvorledes Mindet lader sine Billeder rinde frem for hans Øie.

Han seer sig som en otteaars barbenet Krøltop lege nede ved Stranden med Naboens Datter, en lille gullokket Pige med fromme, blaa Øine. De træde ud i den samme Jolle, som nu ligger halvforglemt og opslidt nede i hans Have; han griber Aarerne og snart glider Baaden hen over de rolige Bover. Han føler sig saa stolt og modig; thi hun, hvem han med Barndommens Uskyld kalder sin Kjæreste, sin Sophie, hun har jo betroet sig til ham og føler sig saa tryg, som om hun laa i sin Moders Arme.

Billedet forandrer sig; Drengen er bleven til en smuk, rank Karl, som tjener hos Sophies Forældre; og hun, ja hun er bleven endnu skjønnere som en voxen Pige. Hendes gule Haar slynger sig endnu i naturlige Lokker men med en dybere Glands under den lille Hue og hendes Øine glimre fulde af Glæde og

Munterhed. Deres barnlige Kjærlighed har udviklet sig til en dybere, men ligesaa reen; for længe siden have de fortalt hinanden det, og Forældrenes Samtykke staaer blot tilbage. For deres Modstand frygte de; thi han er jo kun en fattig Karl, medens hun er en rig Gaardmands eneste Datter.

Nu seer han sig staaende udenfor sin Huusbonds Havegjærde. Det er Nat, og kun Stjernernes Skin oplyser Jorden. Han er udskreven til Soldat og har allerede sagt sin Huusbond og Madmoder Farvel; Sophie vil han helst sige det i Enrum. Han lytter efter hendes kjendte Trin; endelig kommer hun, og først efter Midnat forlade de hinanden efter fornyede Løfter om Troskab og Kjærlighed, og efterat det sidste Kys, det Kys som endnu brændte ham paa Læberne, var givet og modtaget.

Atter ruller et nyt Billede op for ham; han er i Kjøbenhavn og maa udstaae meget Ondt; men altid trøster han sig ved Tanken om sin Piges Kjærlighed. Hun led jo ogsaa; hun længtes jo efter ham.

Endelig er hans Soldatertid forbi; han iler hjem. Det er en smuk Sommerdag; Solen skinner varmt, og Fuglene juble fra Træer og Buske. Han seer sig staaende udenfor Sophies Hjem med bankende Hjerte og utaalmodig efter at see hende i de milde Øine og høre hendes klare Stemme. Nu staaer han i Stuen, men Sophie er der ikke; han spørger skjælvende om hende, ak! hun er gift for to Maaneder siden.

Nu afskyer han Verden og sig selv, Alt — Alt er ham modbydeligt. Men Sophie? Ja, hende undtagen, hende elsker han, hende tilbeder han; Alt er ham forhadt kun ikke hun, som

stred mod sine Forældres Villie, indtil hendes egen var knækket. Graven dækker forlængst hendes Hjerte, som engang slog saa varmt for ham, men for ham lever hun i Erindringen; derfor gjemmer han de gamle Træsko som en Skat, fordi hun engang gav ham dem; derfor sukker han, naar hans Blik falder paa dem. Ak, de fortælle jo ogsaa kun et knuust Hjertes Historie. Han arbeider for at skaffe sig og sin Moder Føden; det er Pligten, der driver ham; thi et Moderhjerte har han aldrig kjendt. Hun har født ham i hans Ungdom, nu underholder han hende i hendes Alderdom.

Ole blev vækket af sine Betragtninger, da Døren aabnedes og en Mand traadte ind.

„Din Moder er død, Ole," sagde han, „et Par løbske Heste rev hende om paa Veien fra Kirken, og Vognen gik over hende."

Ole svarede ikke men saae stille ud over Veien, hvorfra man nærmede sig med Liget.

Taus og indesluttet fulgte han hende til Jorden otte Dage derefter, men da han hørte den dumpe Lyd paa Kistelaaget, som gjemte det sidste Væsen, han havde sluttet sig til, da foer der ham en skjærende Smerte igjennem Sjælen. „Forladt, forladt!" klang det i ham, og Taarer, som i tyve Aar ikke vædede hans Kinder, strømmede ud af hans Øine. „Forladt, forladt!" klang det, og den stærke Mand græd sin Fortvivlelse, som havde forstenet hans Hjerte, ud ved sin Moders Grav.

Da følte han en venlig Haand paa sin Skulder; det var den gamle Præsts milde Øie, han mødte, da han vendte sig om.

„Kom hen til mig iaften, Ole,“ sagde han, „jeg troer at kunne vise Dig, hvor Trosten og Freden boer.“

Næste Dag straalede Oles Øine af mild Glæde. Han havde fulgt Præstens Indbydelse, og denne havde viist ham, at han ikke var forladt, men at han havde en kjærlig Fader, som altid vilde aabne sin Favn for ham; han vilde give Fred, han vilde give Hvile. Og Ole græd sin Sorg ud for Alles Fader, han som ene kan hjælpe og trøste, han som selv har indbudt alle dem, som ere besværede, at komme til sig.

Fra den Dag af var Ole et andet Menneske. Han forsonede sig atter med Verden og bortviste enhver bitter Følelse, som var tilbage i hans Hjerte, og det er en sand Fornøielse at besøge ham i sit lille, nye, pyntelige Huus, omgivet af en frodig lille Have, som troligt pleies af hans gamle Tante, hvem han har taget til sig ud af Fattighuset.

Emanuel.

I forrige Tider.

Dersom man, paa de hellige Syvsoveres Maneer, kunde lægge sig i Dvale et Par hundrede Aar eller saa, da vilde man efter Opvaagningen af dette Blund jo befinde sig iblandt lutter Skurke, Bedragere og slette Mennesker, — en paa Sjæl og Legeme lige fordærvet Slægt, **saafremt** det var en uomstødelig Sandhed, hvad vi aldrende Folk paastaae, at Tiden og Menneskene i vor grønne Ungdom vare mangfoldige Gange bedre, end Nutiden med dens Befolkning. Thi det samme paastod vore salig Fædre om deres Ungdomstid, og saaledes finder enhver Tidsalder, at den man lever i paa ingen Maade kan lignes med den svundne. Men heraf vilde ligefrem følge, at Verden stedse bliver slettere, ligesom Legemsconstitutionerne svagere og svagere, og efter circa hundrede eller to hundrede Aars Forløb maatte Slægten altsaa være moralsk og physisk ødelagt i Bund og Grund. — Da man nu ikke retvel tør antage Sligt om vore høitærede Efterkommere, saa er der vist ikke Andet for, end at tage de Gamles Misfornøielse med Samtiden for Udbrud af Gnavenhed og en svag Dømmekraft, eller Overdrivelse af visse smaa, uvante Ulemper, kortsagt: Talemaader, grundede paa Traditioner, som nedarves og ere enhver Tid egne.

Imidlertid kan jeg, der selv — som antydet — er en aldrende Mand, ikke negte, at der er Adskilligt at udsætte paa Nutiden, og at Et og Andet var bedre i min tidlige Ungdom, end nuomstunder.

For det første vare Speilene betydelig bedre. Naar jeg den-

gang betragtede mig selv og mine Jevnaldrende i et saadant, havde vi hverken Rynker eller Furer eller graat Haar. Dernæst vare de fleste Fødemidler billigere, ligesom Huusleien, og jeg tør nok sige, at havde en Mand, med de Indtægter han nu har, levet i min Barndom, vilde han aarlig have lagt Betydeligt op, istedetfor han nu maa gjøre Gjeld. Endelig synes mig, at vore kjære Børn mangle den Respekt for deres Forældre, som vi udviste, hvilket jeg tilskriver Nutidens megen Lærdom, som gik vor Næse forbi. Os indskjærpedes det fjerde Bud, og det fulgte vi strengt; men naar nu en Pog eller lille Pige i Skolen f. Ex. har lært Forskjellen imellem at ligge og lægge, at sidde og sætte, og faaet det meget gavnlige „Kinderpulver“ omdøbt til „Børnepulver“, saa give de sig strax ifærd med at corrigere Fader og Moder, og dette er dog temmelig nærgaaende, da Ægget ikke bør lære Hønen.

For dog at vise, at jeg ikke er nogen blind Tilhænger af Fortiden paa Nutidens Bekostning, vil jeg fortælle en ganske simpel Hverdagshistorie fra hine salige Ungdomsdage. Den gjør ikke Krav paa romantisk Interesse; men derimod er den reen og puur Sandhed.

Jeg kjendte og kom til en velhavende Bager, en høist godgjørende Mand, skjøndt hans Navn som Velgjører ikke just skraldede i Aviserne. Himlen havde ikke velsignet hans Ægteskab med Børn; men faderligt, næsten mere end faderligt antog han sig Andres. For Nogle betalte han Skolepenge, Andre gav han Klæder eller Fodtøi, Mange fik det nødvendige Brød til Hjemmet, ikke Faa sørgede han for at faae anbragte ved et eller andet passende Arbeide; kortsagt, han var hele Qvarterets Forsørgelsesforstander i bedste Betydning af denne Benævnelse. Navnlig var der en Dreng, Johan Christian, hvilken han særlig tog sig af; mulig fordi han tilfældig havde samme Fornavn, som den gode Borger, men maaskee ogsaa fordi det var en skikkelig og opvakt Dreng. Han lod ham gaae i Skole, gav ham de behørige Klæder, understøttede hans fattige Forældre og besørgede hans Confirmation.

Da denne Dag var overstaaet, skulde Johan Christian i Lære, og man bestemte sig for Snedkerhaandværket, hvortil Drengen yttrede Lyst og viste Haandfærdighed.

En Mester blev opsøgt. Det var en høitidelig Dag, da Contrakten skulde underskrives. Den lød paa 7 samfulde Læreaar, foruden et Fjerdingaars Prøvetid. Derimod forpligtede Mester Ulsted (der i Smug var en rig Mand) sig til at holde Johan Christian med Kost og Logis, og naar et Aar var forbi tillige med de nødvendigste Arbeidsklæder, — „Kisteklæderne“, Søndagsdragten, skulde Drengen selv fortjene sig ved „Fusk“ om Helligdagene og efter „Fyraften“. Naar han i fornævnte Tidsrum

havde arbeidet til Mesterens Tilfredshed og forøvrigt viist en god Opførsel, lovede Hr. Ulsted, at forhjælpe ham til at gjøre forsvarligt Svendestykke, samt at give ham en Svendeklædning, bestaaende af Kjole, Vest, Beenklæder og — et Par Sko.

Efterat denne Contrakt var oplæst for Johan Christians Velynder, Bageren, fandt denne sig — efter Omstændighederne — ret tilfreds med alle Punkter og Clausuler; kun gjorde han Paastand paa, at Skoene skulde vige Plads for et Par anstændige Støvler.

Derpaa vilde Mester Ulsted paa ingen Maade indlade sig; og for nu at stemme ham mildere i Drengens Faveur, indbød Bageren ham og Hustru, tilligemed et Par andre Borgere med Kone, til et Aftengilde.

Dengang gjorde man ikke Selskab, for at Herrerne skulde spille L'hombre og Damerne Whist eller Lotteri om Glasstykker. Det gik egentlig kun ud paa at spise og spise godt. Jeg vil derfor tillade mig at nævne Retterne, for at give et Begreb om Datidens Anretning og Traktement.

Indledningen var (paa svensk Maneer) en Bid Brød med Skinke (Smörgås med Sup). Derved ville vi ikke opholde os; kun skal jeg bemærke, at de respective Matroner anvendte denne Ouvertures korte Tid til gjensidige Beklagelser over deres Tyende.

Først kom Kjødfars i Form af Budding med Tilbehør af Snittebønner og Grønærter (syltede, thi det var Vintertid). De vaade Vare indskrænkede sig til en god, uforfalsket Kornsnaps, for Lækkermunde var hensat Kommenaqvavit; Damerne nippede til hjemmelavet Solbærdito.

Derpaa fulgte en solid kraftig Oxesteg med brunede Kartofler; paa Rødebeder, Asier og Agurker og deslige Appendix var ingen Mangel.

Saa indbragtes Gjæs og Ænder, fyldte med Æbler og Svedsker, som Biret dampede store Fade med Rødkaal; naturligviis havde Huusmoderen sørget for syltede Kirsebær og andet Slikkeri til denne Act.

Nu kom Kagerne; ikke luftige Conditorsurrogater eller seige Krandsekager, men hjemmebagte Søster- og Æblekager. Hertil indbares en mægtig Punschebolle, hvis Indhold nøiagtig bestod af Elementerne: Rom, Citron og Sukker, med en Tilsætning af Hindbærsaft, af galant Hensyn til Damerne. Om Viin var dengang ikke Spørgsmaalet — den nød Datidens jevne Borgere paa Viinkjælderne, ikke i Hjemmet.

Endelig lod Desserten sig tilsyne. Den bestod i Rosiner, Mandler og Figner, og fremfor Alt i Æbler, halvskaarne og afkogte rosenrødt i Kirsebærsaft, — jeg har aldrig nogensinde, hverken før eller senere, smagt noget saa Delicat.

Da Værten hævede Glasset, for med faa og fyndige Ord at udbringe den hæderlige Snedkermester Ulsteds og kjære Kones Skaal, hvilken besvaredes af Selskabet med det bekjendte: „Og dette skal være“ o. s. v., udbrød den gemytlige Bager efter det sidste Hurra: „Skal det saa være Støvler, Mester?“

„Nei, Pinedød skal det være Sko!“ svor den uovervindelige Mester Ulsted og stak rolig sit Glas ud.

Og derved blev det. — Den velhavende Bager, som næsten havde gjort dette ikke billige Gilde ene for at formaae den stivnakkede, gjerrige Snedker til at give Kjøb, var selvfølgelig jo nok Mand for selv at supplere Svendeklædningen med de omhandlede Støvler; men — Tidens Aand medførte, at Mesteren skulde presses dertil.

Johan Christian udholdt som en brav Fyr de $7^1/_4$ lange og sure Aar. Hyppig maatte han hver Dag hele Ugen igjennem med den halvopslidte Mester „trække“ for den grusomme „Klovsav“ og flise Mahognyfinerer; thi dengang havde man ikke Maskiner til dette Hestearbeide. Og hvad „Fusken“ angik, da sørgede Mesterinden, som var for karrig til at holde Pige, godt for, at den bedste Tid af Fritimerne gik for ham med at hakke Kaal, skrabe Kartofler og deslige Huusgjerning. — Arbeidsklæderne indskrænkede sig til nogle grove jydske Uldsokker, plumpe Trætofler og Mesterens aflagte „Brystduge“ eller store Veste. Med alt dette blev dog Johan Christian en dygtig Svend og kunde skjænke Mesteren Skoene, da den godmodige Bager itide havde besørget Støvler.

Jeg seer mig istand til at føre Historien noget længere ud i Fremtiden. Fornævnte Johan Christian lever endnu og er lykkelig Fader til mange velsignede Børn. Himlen har givet Held til hans Flid og Stræbsomhed; han har bragt det til at kunne bygge et Par Smaahuse og kan, trods Tidens Tryk for saa Mange, virke uden Næringssorger.

Den barnløse Mester Ulsted er tilligemed sin Ægtefælle forlængst hjemkaldte. Det var en ynkelig Bortgang disse to meget gjerrige Mennesker fik. Skjøndt deres Hovedpuder vare stoppede med Obligationer, havde Begge den fixe Idee, at de maatte omkomme i Armod og Elendighed, saafremt de ikke sparede. De sultede sig saaledes paa en Maade ihjel, for ikke at døe af Sult. Fattige, men medlidende Naboer søgte at vederqvæge dem med varm Havresuppe, da de udtærede laa paa Sottesengen i Kulde og Mørke, uden noget levende Væsens Deeltagelse. Lampen opblussede kun et Øieblik, for at slukkes; fjerne Slægtninger fra Ulsted-Lund i Jylland, som de Afdøde aldrig havde seet, kom herover, for at tage den ved overdrevent anstrengende Arbeide og uhyre Gjerrighed sammenskrabede Formue i smilende Besiddelse.

Ubilligt Forlangende.

„Hr. Vært — see — see her hvad der ligger i min Suppe! — Det er dog min Salighed skjændigt at finde gamle Hornkamme i sin Mad."

„Saa — troer De kanskeesens at vi skulde give Dem Skildpaddekamme i en Portion Mad til 8 Sk."

Lykkens Gudinde er blind, giv hende en Haandsrækning!

Retfærd har for Øiet Bind,
Upartisk den skal jo dømme;
Kjærlighedens Gud er blind,
Træffer dog paa Steder ømme.
Derfor luk kun Lykken ind,
Famler nær Dig den iblinde;
Husk, at tidt selv Hønen blind,
Kan det bedste Bygkorn finde!
Haanden ræk da den Gudinde,
Uden hvem Du kan ei vinde!

De to Venner.

I den tidlige Morgen forlode to Venner den lille By og vandrede ud i Heden. Taagerne sank, Solen kom frem, for deres forbausede Øie viste sig i det Fjerne midt paa Heden et pragtfuldt Slot. „Det er Lykkens Slot," tonede det gjennem de svindende Taager, „det synker ved Midnatsklokkens tolvte Slag." „Derhen, derhen," raabte den ene Ven og var alt paa Veien. „Saa sagte," mumlede den anden, satte sig ned og gav sig til at maale Afstanden med Øiet.

Det bliver mig for langt, tænkte han ved sig selv. Da snusede noget Varmt omkring hans Øren. Han vendte sig, en pragtfuld Hest stod ved hans Side, rystede Manken og vrinskede lystigt ud i den frie Morgenluft. „Sagde jeg det ikke nok, Lykken kommer kun naar man ikke griber derefter," og langsomt besteg han Hesten, der som Vinden fløi afsted med ham, hans vandrende Kammerat forbi. „Tak for den skjønne Skimmel," raabte han. „Den Lykkelige", hilste den Anden, men fortsatte rolig sin Gang.

Den Første foer videre; men da Middagssolen brændte paa, og Ridtet blev anstrengende, da gjorde han Holdt, steg af, holdt sit Maaltid og lagde sig hen at sove. „At fare i Mag er den bedste Leveregel," hviskede han til sig selv. Og alt som han sov ind, steg i hans Drømme Livet i Slottets Sale frem; det var ham som hvilte han paa Silkepuder, som kom Maden til ham paa flyvende Fade, som Luften, idet den krydrede den, lagde den i hans Mund; men just da han vilde synke en lækker Bid var det ham som sank det hele Slot, som laae han fattig og forarmet paa den øde Hede, hvor den omflakkende Tater var rig mod ham. Angst sprang han op, Slottet glimtede i den synkende Sols Straaler, langt foran sig hørte han sin Kammerats muntre Sang; men da han saae sig om, var hans raske Hest forsvunden. „Naa, er den nu borte," sagde han til sig selv, og atter satte han sig ned og maalte Afstanden med Øiet.

Da saae han noget borte et Æsel, gammelt og graat. Han lokkede, det blev hvor det var. Han fløitede, ligemeget hjalp det. Skulde han virkelig blive nødt til at gaae hen til det. Hvad Andet var at gjøre? Nogen Tid gik hen, da sad han paa Æslets Ryg, der gik atter nogen Tid, da besluttede Æslet sig til at gaae. Men langsomt gik det og ubekvemt var Ridtet, og da Solen gik ned, da man begyndte at tænde Lys i det fjerne Slot, da stod Æslet ganske stille. Hvad hjalp nu Klappen og Lokken, hvad hjalp Slag og Pidsk; det gamle Dyr formaaede Intet mere, og den gnavne Rytter stod af, og lod Dyret skytte sig selv. — Men fra Slottet glimtede de tusinde Lys, omkring det bredte sig en deilig Have, og fra Havens dunkle Gange blandede Naturens Aftensange som Toner sig med de jublende Chor, der løde fra Slottets oplyste Sale.

Men ude paa Heden var det blevet mørkt, og Taagen laae tyk og blindende over den øde Egn. Slottet var næppe mere til at see, kun af og til formaaede Lysene glimteviis at naae Vandrerens dorske Øie, medens han ravende og svedende af Angst famlede omkring for at finde en Gjenstand. Da stødte han pludseligt paa noget Blødt, hans Æsel var det altsaa ikke, dog

bar det som en Saddel paa sin Ryg. Han besteg det; det var et klamt, et fugtigt Dyr, men det lod dog til at gaae frem, og

det var den høie Tid; thi i det Fjerne slog Klokken elleve Slag. Hvor kunde man høre det saa langt? Var det ikke som Aander i Luften bragte Slagene til hans Øre? Men fremad gik det dog om end tærende langsomt, og mageligt var det at sidde paa Dyret, i Ryggen var som et høit Rygstød. Da var man i Udkanten af Slottets Have, hvor den tabte sig i et ringe Buskads, men her havde Taagen ingen Magt, og ved Maanens Skjær saae han, at han red paa en uhyre Snegl. Da slog Slottets Klokke det første af de tolv Slag, med hvilke den i lange Mellemrum skulde forkynde den forsinkede Vandrer Midnatstimens Komme. I Ængstelse trykkede vor Rytter Hælene ind i Dyrets bløde, svampagtige Sider; da trak det i et Nu sit Hoved ind i sit Huus og lod Rytteren glide ned paa Jorden medens Klokkens andet Slag zittrede gjennem den rystede Luft.

Mellem Træerne vinkede Slottet. „Løb, løb," peb det mellem Buskene, „løb, og Du naaer det." Det første Lys blev slukket i Slottet, det tredie Slag fra Klokken tordnede over Haven, han vilde løbe, endmere da Maanen atter svandt bag en Sky, da den mørke Nat atter bredte sig omkring ham. Da hørte han Noget rasle ved sin Side ret som en bepandsret Hest. „Min Skimmel," raabte han, og alt som Klokkens fjerde Slag sang i hans Øren besteg han Dyrets Ryg. Det femte Slag og Dyret

gik fremad, det sjette Slag og Dyret stod stille; men i Slotsporten stod hans Kammerat og vinkede og vinkede. Han huggede til Dyret saa Pandseret knustes, da slog det syvende Slag, Dyret anstrengte sig atter, tog Tilløb og — gik tilbage! Forgjæves forsøgte han at kaste sig af, ved et flygtigt Skin af Maanen saae han, at Dyret, han red, var en uhyre Krebs, der strakte Tængerne

op imod ham, medens det arbeidede med sine ti Been, og alt imedens slog Klokken det ottende Slag, ja det niende, tiende og ellevte. Da saae han bag Slottet Herligheden aabne sig, som løftet af Aander hævedes Slottet derind, i Døren stod hans Kammerat og vinkede og vinkede. Den kolde Sved sprang frem paa hans Pande, han sank tilbage medens Klokken slog det tolvte Slag, medens Slottet, Haven og Alt, som omgav ham, forsvandt bag Herlighedens sig lukkende Porte, medens Udyret, han red, sank ned i Jorden. Den kolde Nat slog sin Skykappe om den Sovende.

Da han vaagnede den næste Morgen, laae han ene og forhungret paa den øde, taagesvøbte Hede, medens Taterne droge forbi og betragtede ham med ligegyldige Blikke.

Den patriotiske Skræder.

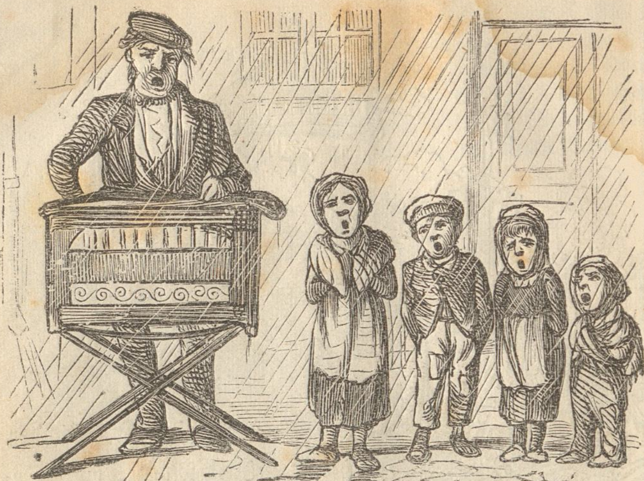
Ikke Mange vide Oprindelsen til, at Skræderlauget forduum havde en Gedebuk i sit Vaaben og at man paa Grund af dette Symbol drillede Skræderne ved at raabe „Mæk! Mæk!“ — General Kyru fortæller en Krigshistorie, der kan lede paa Spor om Forbindelsen.

En lille, befæstet Stad havde været beleiret lang Tid og var paa Nippet til at overgive sig af Mangel paa Næringsmidler. Dette vidste den beleirende Fjende, der selv manglede Proviant. En Skræder gav ved et sindrigt Indfald Sagen en heldig Vending for de Beleirede.

Denne Patriot lod sig indsye i et Bukkeskind, øvede sig i alleslags kunstige Bukkespring, begav sig op paa Volden og sprang under Bombe- og Kugleregn lystig omkring, medens han mækkede saa naturligt, at selv den første Kjender vilde have svoret paa, at det var en virkelig Gedebuk.

I Leiren udenfor Byen bemærkede man strax Bukken. „Nei see engang!“ udbrød man: „Staaer det saaledes til derinde, saa er der ingen Nød paafærde. Have de saameget Slagtequæg endnu, at de kunne lade det løbe frit om paa Voldene, medens vi herude ere nærved at sulte ihjel, saa kunne de ogsaa holde Pinen længer ud end vi!“ — Den fjendtlige General hævede samme Dag Beleiringen, og Skræderens List havde reddet Staden.

Blodig Ironi.

„Ach, das Leben ist so schön, ist so schön, ist so schön,
Ach, das Leben ist so schön, man muß es nur verstehn."

Ved den 12te Snaps.

„Det er løierligt nok — i dette Øieblik kan jeg ikke — om det saa — gjaldt mit Liv — huske om jeg har 14 Koner med 3 Børn eller om jeg har 3 Børn med 14 Koner — men en af Delene er det s'gu."

Amerikansk Folkeliv.

„Jeg vil kun underrette Dem om, at Deres Modspiller spiller falsk!"
„Jeg veed det godt, men det gjør Intet — det er falske Penge han faaer."

Rimeligt nok!

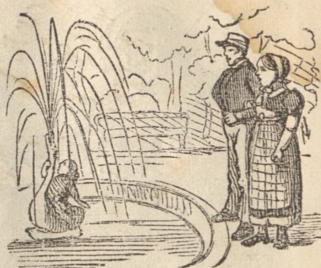

„Det maa bestemt være en god Skole, som de Drenge lærer i."

En Kaalorms Forvandling til Sommerfugl i Løbet af 6 Aar i Kjøbenhavn.

Den 14aarige Puppe ankommer til Staden med sin Fader. Er meget grov.

Udvikler sig i Løbet af Aaret ved uskyldige Glæder i Forening med sit Byesbarn og Trainkudsk Ole.

Vingerne begynde saa smaat at voxe i det følgende Aar under Corporal Jensens Auspicier.

Udviklingen er meget stærk. Fourreer Olsen følger den med Interesse.

Garden modtager det næsten udviklede Insect og

Lieutenant Petersen glæder sig over Sommerfuglens Pragt og Ynde.

Gratis-Fordelingen paa Almanaken for 1868

er arrangeret saaledes:

I enkelte Almanakker er aftrykt forskjellige Devisér. Disse Deviser ere 25 i Tallet, der er gjentaget i hver Afdeling, saa der altsaa falder 25 Præmier i hver Afdeling, eller i det Hele 100 Præmier, da Almanakoplaget bestaaer af 4 Afdelinger.

Deviserne ere følgende: findes i Almanakken Nummer:

1. Den Ondes Lykke er Gudernes Skam. 1275, Afd. 1, S. 87. 7953, Afd. 2, S. 42. 22711, Afd. 3, S. 41 og 12078, Afd. 4, S. 40.
2. Pas paa, Lykken er Dig vis. 1300, Afd. 1, S. 68. 2456, Afd. 2, S. 40. 22418, Afd. 3, S. 64 og 12466, Afd. 4, S. 39.
3. Lykken er som det skjøre Glas. 1225, Afd. 1, S. 52. 7574, Afd. 2, S. 48. 20864, Afd. 3, S. 64 og 12545, Afd. 4, S. 86.
4. Du vinder, jeg veed det. 1250, Afd. 1, S. 64. 6214, Afd. 2, S. 94. 20223, Afd. 3, S. 68 og 12513, Afd. 4, S. 88.
5. Herligt er, at have Lykken med sig. 13209, Afd. 1, S. 52. 466, Afd. 2, S. 86. 21841, Afd. 3, S. 86 og 12799, Afd. 4, S. 87.
6. Pas paa mig og jeg skal vidne for Dig. 13300, Afd. 1, S. 44. 1027, Afd. 2, S. 64. 21641, Afd. 3, S. 48 og 12051, Afd. 4, S. 64.
7. Jeg er Penge værd. 8885, Afd. 1, S. 72. 7337, Afd. 2, S. 92. 20366, Afd. 3, S. 44 og 12968, Afd. 4, S. 3.
8. Lotteri er Lokkeri, men Almanakken lyver aldrig. 6256, Afd. 1, S. 44. 3431, Afd. 2, S. 81. 22021, Afd. 3, S. 2 og 12579, Afd. 4, S. 81.
9. Lykken kan ligesaagodt begunstige Dem, som den kan lade det være. 11401, Afd. 1, S. 52. 3612, Afd. 2, S. 41. 22935, Afd. 3, S. 48 og 12713, Afd. 4, S. 72.
10. Ja! Du maa vinde. 8808, Afd. 1, S. 86. 7256, Afd. 2, S. 93. 20605, Afd. 3, S. 86 og 13677, Afd. 4, S. 81.
11. O! hvilket Held. 17560, Afd. 1, S. 81. 12279, Afd. 2, S. 39. 20784, Afd. 3, S. 50 og 12980, Afd. 4, S. 72.
12. Lykken er Din. 7481, Afd. 1, S. 44. 2154, Afd. 2, S. 87. 20059, Afd. 3, S. 86 og 12740, Afd. 4, S. 50.
13. En Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget. 7421, Afd. 1, S. 64. 338, Afd. 2, S. 64. 21981, Afd. 3, S. 40 og 12326, Afd. 4, S. 88.
14. Tag mig, jeg skal vorde Dig til Held. 17511, Afd. 1, S. 52. 1652, Afd. 2, S. 86. 21488, Afd. 3, S. 39 og 12567, Afd. 4, S. 72.
15. Tidt finder Du Lykken hvor Du mindst aner det. 622, Afd. 1, S. 81. 814, Afd. 2, S. 52. 21266, Afd. 3, S. 86 og 12446, Afd. 4, S. 37.
16. Ved mig skal Du vinde. 1, Afd. 1, S. 50. 7647, Afd. 2, S. 37. 22958, Afd. 3, S. 42 og 12775, Afd. 4, S. 81.
17. Hvormeget troer Du denne Lap Papir er værd? 3536, Afd. 1, S. 64. 9587, Afd. 2, S. 52. 22334, Afd. 3, S. 81 og 12357, Afd. 4, S. 44.
18. Jeg kan læse i dit Øie, at Du har Lykken med Dig. 3619, Afd. 1, S. 52. 3283, Afd. 2, S. 91. 21876, Afd. 3, S. 50 og 12384, Afd. 4, S. 86.
19. O, Lykke! 215, Afd. 1, S. 44. 2833, Afd. 2, S. 72. 20404, Afd. 3, S. 68 og 12926, Afd. 4, S. 48.
20. Naar Lykken skinner allerklarest, den brister allersnarest. 1630, Afd. 1, S. 88. 6566, Afd. 2, S. 88. 22156, Afd. 3, S. 72 og 12487, Afd. 4, S. 50.

21. **Det kan man kalde Lykke.** 7430, Afd. 1, S. 50. 7727, Afd. 2, S. 52. 20161, Afd. 3, S. 39 og 12925, Afd. 4, S. 72.
22. **Hvorfor skulde Du ikke ligesaagodt vinde som de Andre.** 3362, Afd. 1, S. 64. 2509, Afd. 2, S. 64. 22451, Afd. 3, S. 50 og 12421, Afd. 4, S. 86.
23. Tidt er Lykken bedre end Forstanden. 6281, Afd. 1, S. 52. 19, Afd. 2, S. 48. 21575, Afd. 3, S. 20 og 12026, Afd. 4, S. 68.
24. Sælsomt er Lykkens Gaver rundt fordeelt. 76, Afd. 1, S. 44. 7803, Afd. 2, S. 50. 20501, Afd. 3, S. 88 og 12012, Afd. 4, S. 86.
25. Hold mig fast og jeg skal holde Dig fast. 1655, Afd. 1, S. 64. 919, Afd. 2, S. 72. 21126, Afd. 3, S. 40 og 12312, Afd. 4, S. 40.

Præmierne **100 i Tallet** bestaaer af: En Alderdomsforsørgelses-Police, stor 100 Rd. mrkt. Bogstavet A, en Livsforsikring paa Livstid, stor 100 Rd. mrkt. B, 10 Præmier hver paa 25 Rd. mrkt. C, 10 Præmier hver paa 10 Rd. mrkt. D, 50 Præmier hver paa 5 Rd. mrkt. E og 28 Præmier hver paa 3 Rd. mrkt. F. Disse 100 Præmier bleve betegnede paa Sedler med vedføiede Bogstaver, indstukne i Kapsler og nedlagte i en Urne, hvorefter der blev udtaget fire Præmier til hver Devise, nemlig een gjældende for hver Afdeling, og derved skeete følgende Fordeling:

	1ste Afd.	2den Afd.	3die Afd.	4de Afd.
Til Devisen 1.	A	D	D	B
2.	C	E	E	E
3.	D	F	F	F
4.	E	E	E	E
5.	E	E	D	E
6.	E	E	F	E
7.	C	F	C	C
8.	F	C	F	E
9.	C	E	F	E
10.	E	E	E	D
11.	E	E	D	F
12.	F	E	E	E
13.	F	C	C	F
14.	E	E	E	E
15.	C	C	D	F
16.	F	F	E	F
17.	E	F	F	E
18.	F	F	E	F
19.	E	E	F	E
20.	E	E	E	E
21.	E	E	E	F
22.	D	E	F	E
23.	F	E	E	E
24.	E	F	D	D
25.	F	F	E	E

☞ Den fuldstændige Trækningsliste er tilsendt Enhver, der forhandler Almanaken.

Saaledes passeret i Overværelse af Hr. Boghandler Delbanco og Eieren af den Gyldendalske Boghandel Hr. Cancelliraad Hegel.

Kjøbenhavn, den 25de Juni 1868.

O. H. Delbanco. **F. Hegel.**

Om den fremtidige Fordelingsmaade af Præmierne.

Paa den Maade Præmiefordelingen for Fremtiden vil foregaae er der vundet et stort Resultat for Almanakkens Kjøbere, idet der nemlig bliver to Fordelinger istedetfor een; Adgangen til den ene bliver som sædvanlig gratis, medens den anden maa betales med 8 ß.

Gratis Præmiefordelingen vil for Fremtiden blive foretaget efter en Fordelingsmaade, der hvert Aar bliver forskjellig; Opfindelsen hertil har jeg kjøbt og betalt med 1,000 Rd., og da det saaledes er min personlige Eiendom, vil den, der optager den efter mig, blive retslig forfulgt.

Til denne, efter den nye Methode indrettede gratis Fordeling, bliver der 100 Præmier, tidligere 50, altsaa det dobbelte Antal, nemlig: 1 Alderdomsforsørgelses-Police, stor 100 Rd., 1 Livsforsikkring paa Livstid, stor 100 Rd., 10 Gevinster hver paa 25 Rd., 10 paa 10 Rd., 50 paa 5 Rd. og 28 paa 3 Rd.

Den nye Præmiefordeling, hvortil Lodsedlen maa kjøbes og betales med 8 ß., er en Fortsættelse af den gamle, og beholder altsaa det sædvanlige Præmieantal, 5 Alderdomsforsørgelses-Policer, 5 Livsforsikkringer og 40 Sparekassebøger, der tilsammen andrage et Beløb af henved 1300 Rd.

Trækningen til denne Præmiefordeling foretages paa den sædvanlige Maade ved Staden Kjøbenhavns Notarius publicus, i hvert Aars Juni Maaned. Naar denne Trækning offentliggjøres, meldes tillige Resultatet af Gratis Præmiefordelingen.

Som oftest blive de vundne Præmier ikke afhentede. Jeg proponerer derfor de ærede Forhandlere at indrette en Bog, hvori De ved hver Sendings Modtagelse indfører den Nummerrække, Sendingen indeholder, saaledes:

Afdeling.	Nummer.	Navn og Opholdssted.
1	23108	
4	3121	L. Hansen i Humlebæk.

og derefter tilføie Kjøberens Navn og Opholdssted paa det Sted i Bogen, hvor den solgte Almanaks Nummer staaer, som f. Ex. her ved 3121. Falder saa en Præmie paa en hos Dem kjøbt og noteret Almanak, tilmelder De Kjøberen, at han er den Vindende. For hver Notering erlægges en Betaling af 4 ß.

Hver **uafhentet Præmie** forpligter jeg mig til at lade tilfalde en af den Byes Fattige, hvori Præmien er falden; den paagjældende Fattige maa indstilles af Fattigforstanderskabet.

I Kjøbenhavn bedes de, der ønske deres Præmieseddel noteret, at henvende sig directe til Undertegnede.

De Udenbyes, der skulle foretrække at lade notere hos mig, maae nøiagtig opgive Sedlens Afdeling og Nummer. Den indsendte Skrivelse maa være forsynet med Frimærke, og deri maa være indlagt 4 ß. eller et løst Fireskillings Frimærke for hver Almanak eller Lodseddel, der ønskes noteret.

Strax efter Trækningen averteres Resultatet i Berlingske Tidende og enhver Forhandler, hvis Adresse er mig nøiagtig opgiven, tilsender jeg en trykt Trækningsliste.

I den Anledning maa jeg bede de ærede Herrer Skolelærere, Høkere og Andre, der i Landbosognene paatage sig at forsyne Sognets Beboere med denne Almanak, om endelig at opgive Poststationen nøiagtig.

A. C. F. Flinch,
Klareboderne Nr. 5, 1ste Sal.

A. C. F. Flinch,

Klareboderne № 5, 1ste Sal, i Kjøbenhavn,

anbefaler følgende Skolebøger:

A. B. C.,

med over hundrede Afbildninger, af Skoleinspecteur Frølund. Indb. 16 ß., i Materie 1 Rd. Dousinet, 25 Expl. for 2 Rd., 54 Expl. 4 Rd. **Paa 100 Expl. i Materie gives 12 Friexemplarer, altsaa 112 Expl. i Materie for 8 Rd.** Paa indbundne Exemplarer gives mod Contant 25 pCt. Rabat. Denne Bog, der siden 1842 er udkommen i mange Oplag og i Aar i en aldeles ny udstyret Stereotyp-Udgave, er i Almindelighed anseet for den bedste af denne Slags Bøger, saavel til Hjemmeunderviisning som til Skolebrug, og har paa de fleste Steder aldeles fortrængt de ældre, for deres Slethed noksom bekjendte ABC'er. Da der nu, som Følge af den store Afsætning, aarlig trykkes flere Oplag (1856 til 1868 over 12,000 Expl. aarlig), bortfalder for Fremtiden Oplagsnummeret, og Titelbladet paatrykkes kun Aarstallet.

Læseapparat № 1,

af Skoleinspecteur Frølund, 4de Oplag, 10 ß.; i Materie, 60 ß. Dousinet. Dette Apparat indeholder det Samme som ABC'en, men er uden Billeder. Det foretrækkes af Lærere til Skolebrug.

14 Sider af denne Bog ere aftrykte paa store Tabeller til at ophænges paa Væggen for at afbenyttes som de tidligere brugte Indbyrdes-Underviisnings-Tabeller. Disse Tabeller sælges for 48 ß. pr. Sæt. **De Skoler, der beviislig bruge Læseapparat Nr. 1, kunne mod Requisition erholde et Sæt gratis.**

Læseapparat № 2,

med 40 Træsnit, af samme Forfatter, 36 ß.; i Materie 2 Rd. 48 ß. Dousinet, uden Omslag. Dette er en Fortsættelse af ABC'en og Læseapparat Nr. 1, gaaer ogsaa under Titlen: **Læsebog for nederste Classe i Almueskoler**, og er almindelig bekjendt under Benævnelsen: **„Fader Anton og hans Børn"**. En meget søgt Læsebog. Der bliver aarlig trykt et nyt Oplag, og Bogen er **oplagt 14 Gange.**

Endvidere:

Almanak eller Huuskalender, de forskjellige Aargange fra 1842 til 1868 à 20 ß. Nogle Aargange ere udsolgte.

☞ Ovenstaaende Artikler kunne ikke erholdes som Præmier.

Som Præmier

kunne erholdes nedenstaaende Artikler efter de i Almanaken Pag. 95 aftrykte Præmiesedler, saaledes, at der for hver 32 ß. og en Præmieseddels Aflevering følger gratis tilbage en Lodseddel, der giver Adgang til de sædvanlige Præmier. (Læs Pag. 94).

Anviisning til Biers Behandling, af Hækkerup, 16 ß.

Billedbog for Børn, af Skoleinspecteur Frølund, med 32 Træsnit, Nr. 3, 20 ß. Særdeles anbefalende til Hjemmelæsning. De sælges i Materie til nedsat Priis 1 Rd. pr Dousin.

Confirmandens Liv, fremstillet i Billeder af P. C. Klæstrup, med Text af Claudius Rosenhoff, 16 ß.

Confirmandindens Liv, ligeledes 16 ß. Disse to Bøger skildre i smukke Billeder og en smuk poetisk Text den korte Tid, der ligger mellem Barne= og Ynglinge=Alderen, der her er kaldet Confirmandens og Confirmandindens Liv.

Danmarks Riges Grundlov, illustreret Pragtudgave, til at sætte i Glas og Ramme, paa tykt Velinpapir 1 Rd., paa tyndt dito 48 ß., paa Trykpapir 24 ß.

Dansk Folkekalender, for 1846, 72 ß.

De Fattiges fattige Sanger, romantisk Fortælling af Claudius Rosenhoff, elegant udstyret med 27 Randtegninger, 1 Rd.; særdeles passende til Jule= og Nytaarspresent.

De to Smede, en Spaahistorie af „Omar Adler", med 16 Træsnit, 2 Mk.

Den gamle og den unge Skræder, eller: Den vandrende Kappe, Fortælling af Omar Adler, med 10 Træsnit, 32 ß.

Den menneskelige Organisme, populairt fremstillet ved P. L. Panum, med 30 Afbildninger, 1 Rd.

Den tappre Landsoldat, med to Digte af C. Ploug, 4 ß. pr. Expl. Handlende erholde 25 Expl. for 64 ß.

Det lille Haandatlas, af Lieutn. Schumacher, 24 Kort, 64 ß.

Det Overnaturliges Loge. En Cyklus Fortællinger af Claudius Rosenhoff. 1 Rd. Denne Bog, der er udstyret med mange Træsnit, behandler i Romanform en Mængde af de Phænomener, man i daglig Tale kalder det Overnaturlige.

Et Lofte, af Sophus Birk, med mange Træsnit (ny), 40 ß.

Fedor og Louise, eller Menneskenes Pligter mod Dyrene, 64 ß.

Folkelæsning, af Skoleinspecteur Frølund, med Træsnit, 32 ß. Indeholder en Mængde lærerig og anden underholdende Læsning.

Holbergs Comoedier, med Træsnit: Didrich Menschenskræk, 20 ß.; den Stundesløse, 32 ß.; Ulysses von Ithacia, 32 ß.; den pantsatte Bondedreng, 24 ß.; den politiske Kandestøber, 32. ß.

Jesu Liv, ordnet efter Evangelierne af Dr. Hermann Francke, paa Dansk ved Magnussen; med 12 store Staalstik og mange Træsnit, elegant udstyret, 5 Rd. 48 ß. à 6 Rd., uden Staalstik 4 Rd.

Samme, (Godtkjøbs=Udgave), 1 Rd. 24 ß.

Mysterier fra Cancellibygningerne, fortalte af Lygtemanden, illustreret af Klæstrup, 64 ß. Giver Oplysning om Meget, der gik i Svang under den gamle Cancellitid.

Pattedyrene, udgivet af Fred. Frølund, med 150 Træsnit, 2 Rd.

Riimgeographi, efter Loewenbergs bekjendte „Länder=Fibel". Bogen indeholder en fuldstændig Jordbeskrivelse i let flydende Vers, hvilke altid falde Barnet lettere at lære end Prosa. Koster indbundet 24 ß.; med tilhørende 24 Landkort 1 Rd.

Ryges Mindeblad, 64 ß.

Snedkeren og Liigkisten, en Spøgelsehistorie af „Omar Adler", med 15 Træsnit, 32 ß.

Træsnit.

De 4 Evangelister Matthæus, Marcus, Lucas og Johannes, Christi Daab, Børnenes Drab i Bethlehem, Christus stiller Stormen paa Havet, Christus prædiker paa Bjerget, Christus overgiver Peter Himmeriges Nøgler, Christus velsigner de smaa Børn, Christus forhaanes, Christi

Nedtagelse af Korset, Christi Opstandelse, Christus i Emaus, Christi Himmelfart og den Hellig Aands Sendelse à 12 ß. pr. Stk.
Nogle Træsnit, forestillende forskjellige Scener fra den slesvigske Krig, 2 ß. Stykket.

Staalstik.

Den hellige Nat, Christus i Templet i sit 12te Aar, Bryllupet i Cana, Christi Samtale med den samaritanske Qvinde, Christus vandrer paa Havet, Christi Forherligelse, Christus indstifter den hellige Nadvere, Jesus i Gethsemane, Christi Gang til Golgatha, Christus paa Korset, og Christi Begravelse à 32 ß. pr. Stk.

Endvidere erholdes hos mig:

Spaadommen: „Ak! Saa faae vi da en blodig Krig!" 6 ß.
Comisk Beskrivelse af den blodige tydske Revolution, med 20 Træsnit, 13 ß., en meget morsom Fortælling.

Naar en eller flere af de her som Præmie nævnte Gjenstande ere udsolgte, paatager jeg mig ikke nogen Forpligtelse med at skaffe dem tilveie; der maa da tages af hvad der er paa Lager.

Forklaring over Præmiesedlerne.

Paa denne Almanaks sidste Blad, Pag. 95, er aftrykt 5 Præmiesedler, hver med sit Nummer. Pag. 92, 93 og 94 er anført en Deel Artikler, bestaaende af Bøger, Staalstik eller Træsnit. Dersom nu Eieren af Sedlerne maatte ønske en eller flere af de her nævnte Gjenstande, erholder han for hver 2 Mk. der kjøbes, naar han indsender en af de nævnte Præmiesedler gratis

en Lodseddel,

der ellers maa betales med 8 ß.

Exempel.

Almanakens Kjøber ønsker at eie „Det Overnaturliges Loge". Bogladeprisen paa denne er 6 Mk. Han afklipper da Nr. 1, 2 og 3 af Præmiesedlerne, henvender sig med disse til den nærmeste Boghandler, leverer 6 Mk. contant og Sedlerne. Bogen forlanges da hos mig og næste Postdag erholder Kjøberen denne tilligemed de 3 **gratis Lodsedler.** Det samme gjælder om de andre nævnte Gjenstande, f. Ex. „Mysterier fra Cancellibygningen" 4 Mk. og 2 Præmiesedler, „Ulysses von Ithacia" 2 Mk. og 1 Præmieseddel og saa fremdeles med alle de Pag. 92, 93 og 94 nævnte Gjenstande.

Det bliver i Aar mere nødvendigt end tidligere at lade saavel Almanakkens som den stemplede Lodseddels Nummere notere. For Notering betales 4 ß.

Fem Præmiesedler.

Klippes efter Stregen fra hverandre.

Nr. 5. Naar denne Almanaks Eier kjøber for 32 ß. af de Pag. 92, 93 og 94 nævnte Artikler, erholdes gratis mod Afleveringen af denne Seddel en autoriseret stemplet Lodseddel, der giver Andeel i den Almanakken medfølgende Præmiefordeling.

For hver 32 ß. der kjøbes kan benyttes en af disse Sedler.

Nr. 4. Naar denne Almanaks Eier kjøber for 32 ß. af de Pag. 92, 93 og 94 nævnte Artikler, erholdes gratis mod Afleveringen af denne Seddel en autoriseret stemplet Lodseddel, der giver Andeel i den Almanakken medfølgende Præmiefordeling.

For hver 32 ß. der kjøbes kan benyttes en af disse Sedler.

Nr. 3. Naar denne Almanaks Eier kjøber for 32 ß. af de Pag. 92, 93 og 94 nævnte Artikler, erholdes gratis mod Afleveringen af denne Seddel en autoriseret stemplet Lodseddel, der giver Andeel i den Almanakken medfølgende Præmiefordeling.

For hver 32 ß. der kjøbes kan benyttes en af disse Sedler.

Nr. 2. Naar denne Almanaks Eier kjøber for 32 ß. af de Pag. 92, 93 og 94 nævnte Artikler, erholdes gratis mod Afleveringen af denne Seddel en autoriseret stemplet Lodseddel, der giver Andeel i den Almanakken medfølgende Præmiefordeling.

For hver 32 ß. der kjøbes kan benyttes en af disse Sedler.

Nr. 1. Naar denne Almanaks Eier kjøber for 32 ß. af de Pag. 92, 93 og 94 nævnte Artikler, erholdes gratis mod Afleveringen af denne Seddel en autoriseret stemplet Lodseddel, der giver Andeel i den Almanakken medfølgende Præmiefordeling.

For hver 32 ß. der kjøbes kan benyttes en af disse Sedler.

Mod Afleveringen af dette Beviis er Kjøberen af denne Almanak berettiget til at erholde en original stemplet Lodseddel til den med Almanakken forbundne Præmiefordeling mod at betale 8 ß., hvoraf 4 ß. er Stempelafgift.

Hvis de for disse Præmiesedler erholdte Lodsedler ønskes noterede, skrives Navn og Adresse bag paa Præmiesedlen.

For hver Præmieseddel betales 4 Sk. mere end den paagjældende Sum, hvis man ønsker de erholdte Lodsedler noterede. (Læs Pag. 91.)